ACORDURI

ŞI

NUANŢE

POEZII

DE

HORIA AGARICI

ACORDURI ȘI NUANȚE

HORIA AGARICI

ACORDURI ŞI NUANŢE

POEZII

EDIŢIA I-a

1 9 4 2
«BUCOVINA» I. E. TOROUŢIU BUCUREŞTI

Căpitanului aviator Horia Agarici

L'am urmărit în bătălie
Cu brațul ferm și gândul pur.
Să-l urmărim și pe hârtie
Fiindcă vine din azur.

Păstorel.

Dedicată

Maestrului Păstorel Alexandru Teodoreanu,

statornică simpatie și sinceră prețuire.

Horia Agarici

PREFAȚĂ

ACORDURI ȘI NUANȚE

Tăceri de lumi senine,
Din gânduri șoptitoare
Se svârcolesc spre soare,
Prin nesfârșit, în mine.

Și simt, răsunătoare,
In cântece divine,
Lumina ce susține
Puterea Domnitoare.

Din tainice fiorduri,
Proporții și distanțe
Revarsă peste borduri...

Și trec, tăcut, în stanțe:
De prin culori, acorduri,
Din muzică, nuanțe...

4 Decembrie 1941.

MUZICA ETERNITĂȚII

Sunt clipe unde în uitare
Mă pierd în nesfârșit senin...
Dispar în orizont de mare,
Lăsând sub nori al lumei chin.

In clipe dulci de poezie
Călătoresc în visuri lungi,
Prin cântul lumei ce se scrie
Pe portativ astral de dungi...

Prin cântecul eternității
Ce mă răpește spre uitare,...
Departe de pământul vieții,

Plutesc în armonii de sfânt,
In cerul infinit în care,
Trăi-voi... dus,... fiind pământ..

12 Decembrie 1929.

CRITICULUI

Prin artă treci domnind, cu fulgere de regi!
Indemnul și pedeapsa ducând mereu cu tine,
Iți porți nemulțumirea spre zări de vis senine,
Eternele mistere voind să le deslegi...

Făcându-ți tron de preț din cioburi și ruine,
Un Ahriman al artei, ești fascinat de legi.
Distrugi regenerând și perlele alegi,
Slujind un arhetip de perfecțiuni divine.

Estet cu suflet trist și taine de cârmaci,
Un mozaic de tipuri e singura-ți avere.
Prin foc și retopire scoți fluturi dintre raci.

Tăcut îți înțeleg din mistica plăcere,
Dar, sper că prin furtuna din gândul tău de vraci,
Indemnul tău de bine „mă are în vedere"...

19 Ianuarie 1941.

INSPIRAȚIE

Corabia reveriei se lasă'n gol de somn,
Urcând din nou, domoală, spre vârf de val de vis,
Urin fumul amăgirii, pe căi de nedescris
Și cântul veșniciei pe minți și ochi e domn...

Adierile fugare de dor de gând promis,
Imbină'n contrapunct idei și năzuințe
Și pictorul gândirii filmează cu ființe,
Șirag de vieți și forme pe orizont deschis.

Răsună melodia doritului acord,
Căldura sufletească mișcând în armonie,
Prin fumul amăgirii, pe căi de nedescris

Și cată componistul o transformare vie,
Ce'n prizărirea formei, fugind de dezacord,
Să dea'n lumini și cântec crâmpei de veșnicie...

28 Ianuarie 1942.

FORTIS

Când pică perlele durerii în cascadă,
In cupa sufletului greu,
Tăcut adun la chinul meu.
Nu las afară nici un strop să cadă.

Clipind, când cad, în cupa cea tăcută,
Și tremură'n durere abisul, în inele,
Amarul clipelor ce cad cu ele
Vibrează'n cercuri, cută după cută...

De oboseala năzuinței
Am îndurat, dar n'am clipit...
Răpit de dorul neființei,

Sătul de prea mult suferit,
Am coborît în fundul cupei
Ș'un pic de liniște-am găsit.

17 Decembrie 1929.

DIN CULTUL SIMBOLULUI VIU

STATUETA SIRIANĂ

Ca simfonia siluetelor siriene
Te stiliză poetul lutului sculptat:
Cu ochi înflăcărați, cu brațul înălțat,
In semn întrebător, încovoiat alene.

Imbobocești în sus din vălurile fine,
Ce te mlădie'n fum involt de narghileà,
Ispitei tale vii mai mult mister să-i dea...
Oferi un zâmbet fin, ce-i numai pentru tine,

Orbind cu foc de Primăveri înfloritoare
Pe cale a dormi în Vara cea ferbinte...
Inclini senină, de odihnă doritoare,

Și clipa te răpi cu zboru-i care minte,...
In vraja ta visând, rămas-ai gânditoare,
Să-ți înțelegi poemul fără de cuvinte...

27 Ianuarie 1932.

„Căprioarei Sălbatice"

PASIUNE

In tact ușor, statuia, în vis, când văd dansând,
Spunând în mlădiere, poeme de pasiune,
Dând forme ideale mișcării din viziune,
„Appasionata" sună, zvonind din țări de gând....

Dar visul de mă minte, în amăgirea ceții
Și șoapte mă îndeamnă să zbor înspre ispită,
S'o prind la orizonturi, din vălul ei răpită,
Statuia înghețată-i pe loc de suflul vieții...

Și albe vălurele, miraj, în zări apar,
Când silueta ei văd scăzând în reverie
Și simt în vis parfumul statuii de cleștar...

Iar dorul meu devine izvor de apă vie
Când sufletul ia cristalul, clipind din gene rar
Și-mi cere statueta din propria-i poezie...

7 Iunie 1932.

„Gazelei"

OPIUM

Ai ochii de smaralde, păr blond și brațe albe.
Și talie răpitoare ai tu, zeița mea !
Priviri amețitoare: ...de sbor de rânduneà...
Și noapte se ascunde în zâmbetele-ți dalbe.

Un dor nestăpânit îți recheamă ochii'n zare,
In firea pătimașe ascunde visuri reci...
Un tremur în surâsuri... de zbor de lilieci,
Și obrăjorul dulce, te fac fermecătoare...

Din flăcări înghețate, zeiță zâmbitoare,
Ne pari că ești țesută, din vise și parfum...
Aș vrea să fii esența, secret amețitoare,

Ca să mă plimb în ceruri cu fumuri reci de opium
Eu: pipa, și tu: doza de drog aromitoare
Și viața mea aprinsă, să se prefacă'n scrum...

26 August 1932.

PRIVIRI DE ZÂNĂ

Ca un vis sunt ochii tăi !
Transportați și plini de dor....
Răscolind dogorîtor,
A pasiunei dulci văpăi.

Suflet dulce, vrăjitor
Ca un zumzet de chitară,
Zorile de Primăvară
Nu întrec lumina lor !

Când îi văd... apare soare...
Și ușor cred tot ce-i greu;
Iar lumina orbitoare

Ce topește dorul meu,
Imi deschide, ca pe-o floare,
Calea către Dumnezeu !...

15 Decembrie 1935.

Motto:
— Nu pot să-ți cânt iubirea,
Suntem acelaș ton. —

CÂND CERUL TE PRIVEȘTE

Răsărindu-mi fără veste,
Ingeraș de veselie,
Primăvară'n colivie,
La un suflet ca'n poveste,

Mi-ai venit, sclipind, în cale,
Răspândindu-mi nouri grei,
Și făcut-am ochii mei
Lacul visurilor tale:...

Pace binecuvântată,
Renunțare ce desleagă,
Intr'atât de transportată

Că s'ar trece viața întreagă
Fără să încerc vreodată
Să cutez să-ți spun: „Mie-ști dragă !"

15 August 1938.

JARURI

Motto.
Invaţă zâmbetul din soare,
Deschide, blând, bujorul vieţii,
Şopteşte-mi vorbe zburătoare,
Să ştiu ce este taina vieţii.

ÎNVAŢĂ ZÂMBETUL DIN SOARE

Imi şovăieşte gându'n cale
Când mă gândesc la râsul ei:
Sclipiri de sori şi clopoţei
Zâmbind din lacrimile sale.

Lumina vieţii, ţâşnitoare,
Se risipeşte'n infinit,
Prin curcubeul împietrit
Al lacrimilor doritoare...

Şi... văd a soarelui idee,
Umlând pustiul de iubire,
Svârlind în lumi a vieţii chee:

„Să înţelegi dorinţa'n fire !
Iradiază tot, scântee !
Şi treci de dor şi fericire !"...

7 Iulie 1939.

DESCHIDE, BLÂND, BUJORUL VIEȚII

Clipind, în dorul tău, spre stele,
De ce-ți oprești în ochi căldura
Ce-ți modelă, din gol, figura ?
Cum ? Săgeetezi tu rândunele ?

Dece, când aripi de pasiune
Avântă cânt de ciocârlie,
Oprești lumina'n colivie
In cuib de dor și rugăciune ?

Prin nopți de suflet, lin lăsate,
Tu joci lumini de reflectoare,
Adieri fugare, limtiate...

Deschide, blând, a vieții floare
In roua zorilor uitate,
Ca să devii din floare, soare !

7 Iulie 1939.

ȘOPTEȘTE-MI VORBE ZBURĂTOARE

Când ninge puf de somn din noapte,
Și apele clipesc perlate,
Prin lunci și văi îmbălsămate,
Topind zvoniri de vis și șoapte,

Când sita frunzelor presară
Argintul lunei prin poene
Și'n părul meu și ție'n gene,
Pe fir buclat de vânt de vară,

Șoptește-mi vorbe zburătoare,
In flori de rai țesând gândirea...
Și'n vraja clipei călătoare

Nu voi căta să le știu firea,
Ci, să plutesc pe ele'n zare...
Și să-ți surprind ca'n vis, privirea...

8 Iulie 1939.

SĂ ȘTIU CE ESTE TAINA VIEȚII

Să mă avânt în zbor de vise
Pe telegari de fantezie,
Prin cer senin de poezie
Pierdută'n gene întredeschise,

Să mă topesc în ochi de soare,
Doresc în sânul tainei mele,
In cald parfum de viorele
Când mă vrăjești, fermecătoare...

Să știu ce este taină'n viață,
Să mă înveți tu, în surdină,
Hipnotizat, în foc și ghiață

Și noaptea, luna cea senină,
Țesând vestmânntul tău, din ceață,
Să mă topești, în gol,... divină !...

10 Iulie 1939.

(„Ei")

Motto:
Și îngerii privesc nedumeriți
Curentul dens al muritorilor
Spre lumea grijilor și norilor
Plecând din nou, de vrajă cuceriți.

DRAGOSTE

Conturul vieții piere 'n melodie...
Spre tine visul vraja își abate.
Cadență tare de pasiuni răzbate,
Cutremurând a lumii colivie.

Și raza de lumină se abate
Spre muta noastră rapsodie,
Vârtej de năzuinți și poezie
Ce 'n dorul de vecii se sbate.

Prin nopți de lumi în convorbire,
Speranțe dornice de somn, afumă,
Pe strune pământești cântând iubire.

Și îngeri, văd zâmbind, eterna glumă
Când noi sădim un miez de nemurire
Pe temelie de sfințită humă.

12 Martie 1942.

DE DOR

TE VISEZ ȘI MI-E DOR

Te visez... prin vis și viață :
Din senin, din cer, din zare,
Din lumini, din foc de soare,
Prin scântei de jar, sau ghiață....

Și te simt topită'n mine,
Incălzind pustii de gând,
Joc... și taină... rând pe rând,
Nuanțându-mă din tine....

Curcubeu de fericire
Mă pătrunde cu fior,
Când sorbind a ta privire

Mă avânt în viitor...
Și mă pierd... visând iubire...
Imi ești dragă !... și mi-e dor...

28 Februarie 1941.

DORURI

Prin suflet își deschide cale,
De suflă nevăzutul un fior
Din ceața tainicului dor,
Parfumul nebulos al vieții tale...

Spirale de senzații, simfonii,
Vrăjesc din ceruri prin pământuri,
Țesând din dor, pe fir de vânturi,
Ființa ta, din mistici colivii....

Dar flori de bazme nu's divine,
In fermecare roză de diamante,
Decât pe rouă'n zări senine.

Și tu trăiești, surzit, un bazm de fante,
De nu răzbați, să uiți de tine,
In steaua lacrimei de dor, ca Dante...

4 Decembrie 1940.

Motto:
Aprins aș vrea ceva și visul meu mă minte,
Căci mă răpește lin o vagă năzuință:
In dorul de ființă e fără de ființă
Și chiamă mii de vorbe, dar fără de cuvinte.

DOR

Ecou hoinar răsună, din dor și din trecut...
Trezind un zvon de harfă, pe coardele difuze
Din sufetul purtat de vis, în joc de muze,
Când cerul te atrage prin gol necunoscut.

Chemări te zmulg din suflet, domol pornind avânt,
In zbor irezistibil, prin timpul ce răsună,
Din eri în azi, cu vraja dorinței, ce adună
Mănunchi de vieți și stele... și ceruri și pământ.

Imaginea iubită, în cadru de poveste,
Iți cântă'n ochi și minte, în zvon de inimi, versul...
Și barca reveriei, te duce fără veste...

O cântec de iubire !... prin stele-ți este mersul !
Trecând prin gol de spaimă, pe luminoase creste,
Vis orb de fericire !... Al tău e universul !...

27 Mai — 7 Iunie 1941.

CU DOR DE FOC

Surâsul tău prin ceruri mă avântă
Și vorba ta îmi cântă înălțare.
Guriţa ta e vis și desfătare
Și focul ei, de doruri îmi descântă.

In gesturi legeni dor de depărtare,
Iar silueta formei tale cântă
Limbajul sacru care nu cuvântă,
Al armoniei fără de hotare...

In bucle, poezia norilor
Se leagănă pe unda lor desprinsă.
Și șoapta ta e vraja florilor,

Chemând cu dor pasiunea neînvinsă
In ochii dragi ca geana zorilor,
Să mă topesc în dragoste nestinsă...

14 Martie 1942.

LĂSTUNUL

Răzbate dor în suflet, aleanul atingând
Și-mi treci înaripată prin visul vrăjitor,
Prin suflet săgetând avânt ameţitor,
Pe mări de fericire sub cer senin de gând.

Străbaţi ca rândunica. cu zbor fulgerător,
Distanţele uitării și timpul învingând,
Pe ţărmul mării vieţii lumină culegând
Pe aripi fluturânde, în joc rătăcitor...

Și mă doresq din tine în doină de chemare,
Când, prin singurătate de seară de cătun,
Ascult din suflet, tainic vuind a vieţii mare

Și dus de vălurele prin vraja lui Neptun
In zbor peste imens, promite ţărm și zare
Făptura ta gingașă și fină de lăstun...

16 Martie 1942.

DIN DARUL CERULUI

(Lăstunului)

AȘTEPTATA

Din acorduri armonioase,
Luminat țesând gândirea,
Umplii gândul și privirea
De ecouri dragi, sfioase...

Fulg de nea, plutind în zbor:
Vorba ta, vrăjind vecie,
In avânt de ciocârlie,
Mă ridică'n vis și dor.

Când te văd... e bucurie !
Așteptată călătoare
Din visarea mea pustie.

De-mi zâmbești... răsare soare !
Și răpit de taina-ți vie,
Vreau să-mi fii nemuritoare !

14 Aprilie 1941.

(Lăstunului)

ÎNCHINARE

Ningând fiori domoli prin cer senin de gând,
Ființa ta de dor, prin lacrime de soare,
Inundă ochii mei, zâmbind strălucitoare
Și farmece mă joacă și fură rând pe rând...

Călduță, mângâierea cântecului lor
Mă leagănă ca'n vis de flori, în zori aprinse,
Trezind tăceri de vrajă, din patime nestinse,
Șoptind, în zvon de inimi, cântece de dor...

Și când, întruchipând drăgălășia bună,
Imi înflorești visarea cu zâmbet de iubire,
Mă uit în entuziasm, pe aripi de furtună,

Te pierd din ochi și gând, cu inima'n neștire,
Și, ametit de dor și dragoste nebună,
Nu pot să cred că merit atâta fericire !...

24 Aprilie 1941.

RAFAELIANA

Din bucălaie dragi, din râuri mătăsoase
Desprinzi obrazul blând cu ochi de căprioară
Ce'n vis de dor aprins ființa-mi înfășoară.
Iar pasul tău e dansul dorințelor sfioase.

Sprincene de madonă îmbată viitorul...
Priviri catifelate, sorbind divine zări,
In dor și drag plutind pe nesfârșite mări
De cald avânt de suflet, răpesc adoratorul.

Aș vrea să fiu, ca'n vise, din tine o fărâmă.
Ființa ta îmbină ideale armonii....
Prin ele, dorul meu, de taine se dărâmă.

In lipsa ta mă macin, visând perfecții vii.
Când te revăd: avântu-mi prin stele se sfărâmă...
Imi ești atât de dragă ! O știi tu oare ? Știi ?!

9—14 Noembrie 1941.

Motto:

In vis, noi nu ne cerem scuză
De vers, de cântec, sau de muză,
Ci: duşi de cânt şi poezie,
Uităm a vieţii colivie.

VERONICA

Imi stai în faţă ca minune
Cu graţie fină, orbitoare,
Pe ritmu de zefir şi soare
Urcând luminei rugăciune.

Privire ai cu tainic soare,
Nespus de limpede şi spune
De zvonul vrăjitor străbune
Din codrii, lacuri şi ponoare...

Cu obrăjorii drăgălaşi,
Trezeşti senin din visul său,
Ecou de râs de copilaşi.

Şi uit de tot, şi bun şi rău,
Când beau din ochii-ţi pătimaşi,
Inebunind de dragul tău.

24 Decembrie 1941.

TREZIRE'N RAI

In taina vrajei de parfum
Urzită noaptea prin grădină,
Aştept, în liniştea deplină,
Să regăsim acelaş drum,

Şi, depe vârful de colină
Subt nucul mai tăcut acum
Simt că sfârşeşte tot în fum :
Şi nuc şi dragoste senină.

Şi trece ceasul după ceas...
Nu vii... şi visul m'a furat
Pe trist acord de bun-rămas.

Dar, brusc, uit tot, înfiorat,
Când îmi şoptesti cu cer în glas :
„Mă ierţi că te-am întârziat ! ?"

18 Martie 1942.

ECOURI STRĂINE

ORFEIDA

Și tremură naiul pe apa: cristal,
Pornind-o nostalgic prin râpe de munte...
Și aburi, pe ceruri, îmbină o punte...
Mirezme coboară pe coastă în val....

Răsună păduri lunecate prin văi
Și'n salturi iuți ecoul răspunde,
Lin valea întreagă umplând-o de unde,
Sub soare ce arde'n prăpăstii văpăi...

Din aburi, în joacă pe-a lacului față,
Azi nimfele coruri voiau să ridice,
Plutind înspre țărmul etern fără ghiață...

Un cântec ce chiamă pe Euridice
Și fiarele blânde să fie învață,
Răsună mereu în Arcadia ferice...

25 Februarie 1931.

IN DALMAȚIA

In lacul de tremurător argint,
Uriașii munți, jos, cerul îl subție,
Apusul trage dâră aurie
Și trece lin corabia de Thirynt...

Iar chiparoșii briza parfumează
Cu mii de flori în simfonii ce mint
Și'n undă malul pare de absynt,
Iar vântul tainic, imne intonează...

Zvonind, prin pânze moi de fină ceață,
Răzbate buciumul, ce toată Vara
Prelung răsună'n seri și dimineață...

Când soarele în mări își stinge para,
Din fund de golf vin șoapte rari de viață
Și'n valea ei se constelează Zara...

17 Martie 1931

IDYLA

In umbra sălciei, barca se leagănă alene,
In șoapte clipotind pe lacul cel tăcut
Și apa dă subt vânt un luminos țesut,
In golful încadrat de două verzi poene.

Trăind, în umbre verzi, duioase așteptări,
Alături, două umbre, lumii depărtate,
Precum sunt apele de nuferi presărate,
In cer, au drumul constelat în sărutări...

Vrăjiți în flăcări moi, din cer prin zări căzute
In flamuri, diafan, prin tot tremurătoare,
Dând viață la lumini, din jaruri nevăzute...

Vecia, pentru ei, le pare râzătoare;
Și barca vieții lor, prin lumi necunoscute,
Ii duce lin prin gol pierdut în foc de soare...

26 Martie 1931.

LACUL VICTORIA

Senin ca ochiul Primăverii,
Azur, albastru și cobalt,
Topind adânc în cer înalt,
Lucește ziua lacul Verii.

Și prin exoticul rogoz,
Spre răsărit, flamanzi, în zare,
Ca semne vii de întrebare,
Se profilează'n focul roz...

Dantele, flamure de jad,
Se moaie țărmu'n zări, subtil,
In gol, spre cer, lăsând un vad...

Și-și țes, clipind, perlatul stil,
Reflexul razelor ce cad
Din cerul anticului Nil...

23 Ianuarie 1935.

ECOURI DIN VENEȚIA

Prin piața lui San Marco din turn răsună ora
Și fâlfâit de aripi zvonește peste case,
In șoapte consfințind, din datine rămase :
Se dă la porumbei de hrană, tuturora.

Ca fulgii de ninsoare pe piață să se lase,
Cern porumbei pe lespezi, ca 'n visul zânei Flora,
In fantezie, foamea, timid găsindu-și sora
Și mut zâmbesc'statui la colțuri de terase...

Nevoie, artă, luptă, tradiție, cugetare,
Roesc în stol de clipe prin timpul care vine,
Legând fatidic ciclu, lipsit de încetare.

Iar leul, împietrit, și astăzi cartea ține,
Cu „alfa" și „omega", de vis și deșteptare,
Din care Nostradamus citea atât de bine...

15 Martie 1942.

EGIPT

TAINA ISIDEI

Lucind în galbenul închis de chihlibar,
Incet, bătrânul Nil, se scurge cu nomol,
Prin templul dedicat Isidei, mai domol,
Și ramele felucei apa bat mai rar...

Iar stâlpii înălțați din oglindiri lichide,
Au lotușii deschiși etern, de piatră stane ;
Străvechi mirezme dând în văluri diafane...
Zvonind, șoptesc în umbră glasuri de Sylfide...

Când luna reașterne fire lungi, perlate,
Pe apa neagră, trece Isis în felucă,
In vis etern... sub văl zâmbind spre mari palate...

„Revine tot, de unde-i fuse să se ducă !"...
Prezice ea spre zări de temple înecate...
Și Nilul liniștit înghite o nălucă...

8 Octombrie 1929.

GRAIT-A SFINXUL

Șivoaie reci, albastre și difuze,
Se varsă peste Sfinx, din lumi astrale...
Privirea lui visează țări ideale...
Un zâmbet i s'a șters pe buze...

— „O ! Află corp în fața-mi efemer :
Admiri colosul rece în neștire.
In tine încălzești o nemurire.
In fața ei !... abea sclipesc și pier !...

O ! Râzi ! Etern îmi-ești o ironie !" —
— In vorbe de granit, i-a spus larinxul : —
— „Pe veci să-mi cânte o nimicnicíe,

Poeți, cu suflet orb, ridic forminxul...
In fața lor... mă pierd... căci n'am vecie !"...
Și viu în piatra sa, tăcut-a Sfinxul....

30 Octombrie 1929

EGIPTUL

Din auria cupă, un soare toarnă'n plin
Și aurul, pe câmpuri, sub vânturi vălurește.
In Nil, fărămițat, Egiptul oglindește
Păduri și flori de rai, plutind sub cer senin...

Spre ceruri se înalță al bogăției cânt...
Ruine spun în vânt enigme milenare...
Și pe întinsul lui, prin zări, pierind în mare,
Mirajul odihnește, din ceruri, pe pământ...

Din Nil a răsărit, prin spume marea țară,
Mănoasă ca grădina, tăiată din pustie.
Secretul său din pietre, prin viața lumii sboară...

Fenixul din cenușa-i, azi nu mai reînvie,
Iar Nilul, ce purta povești,... odinioară,...
Acum le duce scrumul, prin mare, în vecie...

6 Decembrie 1929.

MEMNON

La poala cutelor perdelei de granit,
Terase nesfârșite întind la colonade...
De sus pe ele cerne, în străvezii cascade,
Nisipul în abisuri, de lună aurit...

Albastrul sidefiu e punctat de mii de aștrii,
O harfă se întinde, de nori, în tonuri brune,
In fund cutează munții cocoașe de cărbune,
In fața lor, din umbră, învie doi sihaștrii:

Mărgean în statuete, pe șes de aur matt,
Cristalizând puterea în liniștea pasivă,
Ca semnul de mirare din patimi înălțat.

Spre Deir-el-Bahari vezi dorința maladivă
A vieții lor cum cerne prin praful irizat:
Amurg îmbăzămat a stâncii stând în stivă...

6 Iunie 1930 —
7 Decembrie 1931

MAREA PIRAMIDĂ

Din taina stâncii împilate'n rugăciune,
Efluvii, simfonii, zvonesc neînțelese...
Din bază'n centru, către vârf, se țese,
Concentric circulând, lumina ce n'apune...

Din chrisalida de granit a liberării,
Inalță în spirale fluturi aurii,
Un praf suflat ușor în serile târzii:
Aurora și amurg veciei și uitării.

Și'n centru, sprijinit pe rece piedestal,
Stă locul, ce, primia seninul candidat
Să treacă în vecii, din globul de cristal...

Slujind gândirii vii, efortul înghețat
Să-i sprijine în zbor avântul spre ideal:
„Cuvântul din pustii", divin, etern, uitat...

8 August 1932.

PE MAREA PIRAMIDĂ

E noapte! Cerul scânteează nesfârșit...
Seninul cenușiu distilă pulberi fine,
Încinse pe sub zări, în foc de lune pline,
Dublând din gol, în Nil, chemări din infinit...

Din vârful piramidei spre deșertul copt,
Se pierde gândul dus de vis... prin timp uitat,
Prin flamuri de mister, din piscul retezat
De factorul mișcare: unu, optzeci opt.

Din forme, misterios cotat, în gol și plin,
Respiră iar legenda iubirii din durere,
Uriașul celor patru zări de ochi divin.

Din ganguri neumblate va spune noi mistere,
Acelui ce'n iubire, din el va lua, senin:
Știință și puteri, acțiune și tăcere...

4 Ianuarie 1941.

MAREA PIRAMIDĂ A CREAȚIUNII DIN EGIPT

A fost odată monument strălucitor...
În vârf cu piatra singură de unghi,
Cerescul ochi formând, pe patru părți triunghi,
La cruce de potop și foc mistuitor.

Și chipuri colorau, pe cele patru fețe:
Un taur către zori, un leu spre zări de sânger,
Un vultur spre apus, spre miazănoapte, înger.
Iar vârful ciunt, cu semn de rege și blândețe...

O cruce de mișcări, cu semnul ei pe soare,
E ultimul simbol, de spirit, crucial,
Pe piramida creațiunii urcătoare:

Simbolul Desăvârșitorului mondial,
Gravat din timpuri vechi, de sfântă așteptare...
Căci vârful îmbinării, e pur... spiritual!...

8 Ianuarie 1941.

Motto:
Ce nume ai tu oare?
Căci timpul nu l-a șters
Din vremuri de splendoare,
Ci după tine a mers.

GHIZEH

Vâltoarea lumii curge'n klepsidra veșniciei
Și cerne praf de stele, magnetizat de gol,
Misterul ne'nceput vrăjind, în zvon domol,
Din hău de lumi, prin cer, pe șesul pustniciei...

Ghizéh, punct de nisip în scoica cerului,
Cristalizează perla veciilor în rânduri.
Ecou din vis în formă, răscruce dintre gânduri,
E leagăn de poeme, cântând misterului.

Formula omului și-a împietrit un dor,
Și universul său găsitu-și-a gnomon,
În forme socotite, din timp, spre viitor,

Căci Sfinxul ne învață în vorbe fără ton
Și'n vârful piramidei, vecii plutesc în zbor,
Pământul, om și stele, punând la unison...

15 Septembrie 1941.

ȘIPOTE DE VIAȚĂ

CALEA VIE

Din nepătruns și șoapte rele,
Din simțul orb, un dor intens,
Tăcut, puternic, viu și dens,
Cereà un glas în toate cele...

Priveam în jur să-mi văd un sens,
Când, centru'n cercul vieții mele,
Mă prinzăream în lumi de stele,
Cu steaua-mi stinsă în imens...

Dar într'o zi când bunătatea
Un soare-mi încălzi, ascuns,
S'a luminat infinitatea

Și'n fericire am ajuns;
Când am pătruns imensitatea,
Trăind, topit în nepătruns...

3 Ianuarie 1933.

Motto:
„Izvorul lumii cum să fie?"
— Se întreabă vecinicia.

INSETARE

Când timpul se ascunde'n ceața
Apusului de lumi... și soare,
Transformă-te în dimineața
Ce n'are timp și ce nu moare...

Când zarea te recheamă'n dorul
Ce-ți risipi în lumi ființa,
Adună'n tine tot fiorul
Ce viață e, dar nu-i dorința.

Și: viață pură'n cald de soare,
Încearcă să răzbați decorul
Sculptat de timp, prin mic și mare;

Din miez de gând avântă-ți zborul,
Și treci de lumi, iubiri, mișcare,
Să iradiezi, topit, izvorul...

20 Iunie 1939.

NEMURIRE

Deschide cercul zăriii
Ecou pătruns de dorul
De retrăit izvorul
Ce-ți dete cârma stării...

Mă ceri ca pe un soare
Ființa drag iubită
Și'n gusturi osebită
Te crezi nemuritoare?

— Când iar din adâncime
Revii cu viața ta,
Aci în felurime,

Te ai dus... iubita mea.
Lumina e aceeași...
Dar tu... ești altă stea...

9 August 1938.

ACORDUL VEȘNICIEI

Auzit-ai tu vreodată
Zvon uriaș, adânc, de mare,
Răscolind, de peste zare,
Lumea dusă, scufundată?

Dar ecoul cel de viață
Ce din inimă răsună
Și iubirile adună
In treziri de dimineață?

Din trecut te reculege
Spre a visului putere
Și sclipiri din gol alege.

Din izvorul de mistere,
Fericit vei înțelege:
Vorba... vecinica tăcere.

21 Septembrie 1941.

MESAGERUL COSMIC

Vuind din lumi nebănuite,
Tăind, subtil, neobservate rânduri,
Ca dunga ce desparte două gânduri,
Veciile sunt răscolite...

Și fulgeră că sceptrul lui Uranus,
Un cosmic mesager în zbor,
Ducând, vifornic vestitor:
Curenți de viață cu puteri de Ianus...

Un sunet nou în muzica divină,
Un cer ne adresă cuvântul.
Pornind din lumea stelelor senină,

Sosește fluerând ca vântul,
Stârnind vâlvori albastre de lumină
Și se cutremură pământul!...

10 Decembrie 1940.

DIN MATEMATICA VIEȚILOR

Motto:
...Și umbra, despărțin lumina,
Prin fulger lumină mișcarea....

CHEI ȘI PORTATIVE

Te sui spre sursa ta de soare...
Lumina crește, drumul scade
Și hăul plin e de mișcare
Ce se înalță și ce cade...
În totul vezi cu stăruință,
— Eternă vezi ființa nouă! —
Divina forță dă ființă.
Mijloc de infinite, resfrângi pe amândouă

În lumea ta, ești o cântare,
Cu grai în lumea noastră verde.
Te pierzi în infinitul mare
Și''n tine infinit se pierde...
De când și lumea-i deosebită,
Deși ești doar un bob de rouă
Din apa cea nedespărțită,
Mijloc de infinite, resfrângi pe amândouă

Cuvânt era la început...
Din firea lui nemărginită
Văzându-se, a conceput,
Multiplu, viața definită...
— N'ar naște fără energie
Un început a sa dorință; —
«Curente» țes o veșnicie...
Divina forță dă ființă.

Se fac curenți de realizare,
— Contact de vaste năzuiri, —
Dorind «perfecția creatoare»:
Picări din cer, jertfind iubiri...
Mișcarea ghies în veci nu moare!
— În fără fund într'una plouă — ...
Doar ce-i oprit complect, dispare.
— Eternă vezi ființa nouă. —

Căci timpul este propriu-i fiu
Și frate este creațiunei...
«Devin! Și sunt! Și am să fiu!»
— Găsești în taina rațiunei. —
Eternul «e», fiindcă «vine»,
Din tot pornind, spre o credință,
Ca pilda lui să-ți prindă bine,
În totul vezi cu stăruință.

Iubindu-și Tatăl,... pân la pic...
Din nori... esență... pân'la rouă...
Căzut-au într'al vieții spic
Să reînvie'n viață nouă:
Iubiri, ce'n ele află legi,
Când tot în sacrificiu cade.
Trăind prin ele înțelegi:
Ce se înalță, și ce cade.

Cunoaște-te pe tine bine!
— Te va cunoaște universul. —
Să «Simți»: «Gândind»: ce «Vrei» în tine!
Și'n căi de bine mână-ți mersul!!
— Te luminezi ca și o torță,
Și simți că viu, devii un soare:
Îți intuiești divina forță!
Și hăul plin e de mișcare...

Când înțelegerea cerească,
Cuprins a-și lua, a spus «Cuvântul»,
Din hău făcut-a cer să crească
Și viață a luat mormântul,
Și cerul până înțelege
Și ultimul ecou va cade...
Dacă pătrunzi această lege
Lumin[illegible] crește! Drumul scade!...

Mai multe chei îți înlesnesc
A «Înțelegerii» cărare...
Și toate'n taina lor șoptesc
«Știință», «Dragoste», «Mișcare».
«Dușmanul chiar să ți-l iubești!»
E prima cheie: cea mai mare!
Esența ei de o trăiești,
Te sui spre sursa ta de soare!...

Mijloc de infinite, resfrângi pe amândouă
Divina forță dă ființă,
Eternă vezi ființa nouă...
În totul vezi cu stăruință:
Ce se înalță și ce cade?
Și hăul plin e de mișcare,
Lumina crește!... Drumul scade!...
Te sui spre sursa ta de soare!

15 August 1932 /
11 Aprilie 1934.

INDEPLINIRE

O lumină misterioasă,
Străvezind prin întunerec,
Cere'n vraja ei sfioasă,
Visul, viața, ca să-mi ferec:

Cântă dorul veșniciei
Prin a prafului vâltoare,
Tresărind, în zbor de clipe
Ca un stol din floare'n floare...

Vis de pace atotlucrândă
Țese viața și răsună
În dorința ce, la pândă,
Căi de vis mănunchi adună...

Pace! Pace!... e dorința
Ce ne chiamă'n infinit
Și răspunde, lin, ființa:
«Ca să fii: e nesfârșit!»...

Însă, dacă vrei vreodată
Să devii întreaga fire,
Să te faci vecia toată
Și să treci de devenire,

Lumea ca să fii, întreagă,
Cum tu n'o poți înghiți,
Mulge'n tine cauza dragă
Ce prin lumi te prizări.

Risipește'n tot cârcelul
Ce te ține diferit
Și devii, prin lumi, inelul
Care este nesfârșit...

Și trăiește astfel lumea,
Tot fiindu-ți cunoscut:
Regăsindu-te în toate,
Fericind, necunoscut.

Și vei fi eterna pace
Care pare nemișcare,
Și vei fi și altă pace
Ce pe veci odihnă n'are...

Și trecând în zbor de fulger
Peste viața care zace,
Ai să treci de om și înger
Și de luptă și de pace!...

11 Februarie 1939.

Motto:
Funigei de gând, ninsoare,
Aur ning în suflet, gânduri,
Ce se cern în el din soare...
Cu vecia printre rânduri...

FUNIGEI DE GÂND DE AUR...

Larg deschisă iată zarea:...
Foc, prin soare, cer și ape
Învioară tot pământul.
Ninge prin sclipiri suflarea,
Răspândită să adape,
Nașteri, viața și mormântul,
Zile, nopți, scântei și ape...

Lumi de lumi, zvonind din goluri,
Lămurind în chip voința,
Țes, din taine de lumină,
Prin înghieț de forme, stoluri
De iubiri, ce-și fac ființa,
Din nimic, în forma plină:
Lene, sprijinind voința...

Șivoind, curentul vieții
Dă al timpului ceasornic...
Și nisipul transformării,
Măcinând puterea ceții,
Forme cern al vieții ornic,
Preschimbând înghiețul mării
În păduri de vieți, statornic.

Marea vieții, ce din taină,
Dă sclipirea'n infinit,
Dă prin forme transformarea:
Sfășiind a ghieții haină
Ce drept față și-a sortit,
Omorând în timp uitarea,
În regretul fericit...

Fericit s'a dus amarul
Clipei merse'n asfințit...
Căci, în mersul morții dânsa
Este: viața, focul, harul,
Printre chipuri retopit,
Încântând mișcări întrânsa,
Din înghieț, de chip cioplit...

Și din lumea care moare,
Renăscând mereu mai vie,
Răbufnind scântei de fulger,
Din atom și pân la soare,
Dintr'a formei colivie,
Nevăzut, al vieții Sulger
Fulgeră: ...o vecinicie...

Cântă, caldă'n vis de stele
Și în zumzet de gângănii,
Printre flori și zbor de fluturi,
Prin săgeți de rândunele,
Ale vieții sfinte dănii...
— Simți ca teiul cum te scuturi,
Pe ale clipelor mătănii —...

Repriveşte acuma zarea!
Simte cântecul luminei...
Caldul dar de drag din soare,
Răspândit: ...în zări... cât marea,
În mirezmele sulfinei
Și din ochi de căprioare
Până'n zumzetul albinei...

Nestematele iubirii,
Picurând din apa vieții,
Plouă'n arc de curcubeie
Lacrimile fericirii
Strălucind ca bruma ghieții,
Când în ochi aprins scânteie
Simțul cald, încins, al vieții...

Și cum luna'n zări de noapte,
Printr'a valului urzeală
Pânze țese'n fir de unde,
Ai să simți: țesut din șoapte
Printr'a firii amețeală,
Pânza vieții de oriunde,
Izvorând din firea-ți goală...

Și să știi: mereu nainte,
Printr'a vieților ninsoare,
Să te cerni: din vieți în legi,
Și ființele'n cuvinte,
Dela mic și pân la mare,
Să ajungi să înțelegi:...
Fiu de lumi: ...a lumii floare...

Iată: ...zarea se închide
Și-i mereu la fel de vie...
Scăpărând, te cerne'n fire...
Din apus, spre zări deschide
A ființei colivie,
Și, în fulger de iubire,
Te avântă'n vecinicie...

15 Iunie 1938 /
15 Iunie 1939.

PRIN NOAPTEA INSTELATĂ

Avânt uitat de sine din aripi larg deschide
Spre cerul fără fund, din pace pastorală,
Prin ochii fascinați de vraja siderală,
In fulger ce vecia în nimbul său închide.

Gândirea pierde vorba, făgașuri și morală,
Tăcut topită 'n viață, din formele solide
Și inima 'n cadențe, prin umbrele lichide,
Ia cale ascendentă și supranaturală...

Din fierberi de adâncuri cu picuri de lumină,
Noianul de sclipiri tăcut, te fascinează
Și viața ți se pierde în vremea ei deplină.

Strivit de infinite, doar firea ta e trează.
Iar sufletul, primind chemarea sa divină,
Prin noapte și lumină pe nesfârșit planează...

7 Martie 1942.

ISPITĂ ȘI RĂSCUMPĂRARE

Din alte lumi, ca 'n vuetul vâltorilor,
Coboară 'n umbre sumbre, nedormiți,
Noian de oameni, tainic buimăciți
De dorul facerii comorilor.

Și îngerii privesc nedumeriți
Curentul dens al muritorilor,
Spre lumea grijilor și norilor
Plecând din nou, de vrajă cuceriți...

Și cântă 'n corul lumilor senine,
Din când în când, un zvon de poezie,
Când, splendid, din adânc revine,

Luând avânt în imn de bucurie,
Un desrobit al căilor divine
Armonizat în marea simfonie...

17 Martie 1942.

CĂTRE LUMINĂ

Motto:

— Și EL,
Din ochi, i-a spus, cerește:
„Vecia,
Vrea azi ca lumii să-i zâmbească
Prin tine:
Maitreya !"

DOMNUL

Ce zâmbet dulce poate fi...
Gândirea Celui ce-a făcut
Să iasă tot din neînceput,
De dragul visului de a fi!...

Ce gând iubit i-acela care
Făcu: din «fum» să te faci om...
Ce bun e cine, pe uitare
Nu lasă nici un fir de pom...

O! Știi tu oare că'n ființă
Ai, fir de fir, doru-i de a fi?
Nu ai tu oare cunoștință,
C'a înțelege-i a iubi?

Că «a iubi», e o topire
Cu prizărire'n viața mare
Și nemurire'n închinare,
Din sacrificiul de gândire...

Din darea ta în vecinicie,
În înțelegerea cea vie,
Ce'n vis găsi nemulțumire
Și doar prin viață... nemurire.

Ce dulce zori de blând suspin,
Tovarăș ți-e chiar și în chin,
Tovarăș ți-e chiar și în dor,
Când «vrei» să fii nemuritor!...

Și cât de scump îi iești, pe veci:
Din sori... și până'n hăuri reci...
Din vis, prin viață, ca să-ți spui:
Că știi că ești ființa Lui!!!...

25 Martie 1937.

ÎMPĂRTĂȘANIE

Sunteți atâta de puțini în roiul nostru...
Dar totul între lumi de voi e măsurat.
Orice s'ar întâmplă, în codrii sau palat,
Știut e în puterea și sacrificiul vostru.

Îndrumători din nevăzut, de pretutindeni:
Din foc central, pe munți, din mări, pe orizont,
Din cuib de rândunici, în bubuit de front,
Din zvonuri de miraj, în răpăit de grindeni...

Și sufletul de dorul vostru se frământă,
In vis ideal de fulgerări de viitor,
Din mreaja făptuirilor ce-l învestmântă,

Spre Domnul crucii de lumini, strălucitor,
Iradiind iubirea și firea Lui cea sfântă,
In dar intuitiv, divin, nemuritor!...

29 Octombrie 1940.

Motto:
Dragă Doamne sfinte!
Amic, profesor și părinte...

DOAMNE!

E liber viitorul, să-l fac la dispoziție!
Dar sufletul, cu viața-i, de tine-i îmbibat.
Tu știi de furnicaru-mi, din raiu-ți fermecat,
Și blând, atotputernic pe patimi și ambiție,

Senin îmi dai îndemnuri, cu drag și natural,
Nețărmurit de bun, dar drept pe viitor,
Mai mult decât prieten de înțelegător,
Îndrumător savant din supranatural,

Profesor luminos, la muncă dăm de tine.
Prin stăruința ta, cu dragoste curată
Ajuți pe fiecare, cât vrea și cât e bine,

Atât de drăgăstos, cu voia delicată,
Că-mi vine să-ți surâd, răpit, uitând de mine,
Și să-ți șoptesc, cu drag... din suflet! tainic: Tată!

6 Decembrie 1940.

BLÂNDEȚE

Se cerne timpul... cântă, în vis, scântei și rime...
Păduri zvonind: uriașul, și greerii: vecia,
Răsună printre râuri silabisind tăria
In cânt de vălurele, purtând iubiri și crime.

Dar forța de iubire nu-și lasă 'n veci solia
Și cald îmbină voe de drag și de mulțime
Urzelei de vecii urcând din adâncime,
Înțelegând vârtejul ce-și macină chilia...

Mizerii și perfecții privind, al vieții bard,
Înțelegând noianul de vieți clocotitoare,
Pătrunde cu blândețea parfumului de nard

Și 'n roz imens, din ceruri zâmbind, al vieții soare
Clocește desvoltarea veciilor ce ard,
Plutind în mistic vis de stele căzătoare...

23 Ianuarie 1941.

ORIZONT PIERDUT

Departe... creste albe, urcând cutezătoare
Din mare violetă de ceaţă, spre azur,
In nimb de puritate, din glodul cel obscur,
Tronează, copleşind a munţilor vâltoare.

In focuri de briliante, fantasticul contur
Străfulgeră prin gol săgeţi ameţitoare,
Tăind fâşii de nori şi umbre călătoare,
In roz şi blond de soare, pe cenuşiul dur.

Cascadă, juvaeruri de ghiaţă şi lumină,
Ascund pierdute zări, şi vieţi topind misterul,
In nimburi de legendă trăgând spre lumi cortină...

De dincolo de lumi de munţi şi gol, etherul,
Pătruns de armonii, primeşte 'n zbor, divină,
Privirea infinită, albastră cum e cerul...

9 Februarie 1942.

UZINA VEŞNICIEI

Motto:
...„Lumină să se facă!!!
Și lumină se făcu"...

«SUFLETUL DIVIN SE LUMINĂ»

(„Rua Eloim Aur!")

Din nori de beznă, cugetarea
Și-a căutat, în cerc, pricina :...
Și umbra despărțind lumina,
Prin fulger lumină mișcarea...

Izvorul lumii, răsunând,
In punct dospind al sferei mal,
Ecoul prefăcându-l val,
Răsuflă, valuri, cadențând,

Ce, revenind în punct, din sferă,
Prin hăuri soarele aprind ;
Formând-puteri ce viu aderă

Și ziua dintre nopți desprind...
Hrănind și forma efemeră
Prin care toate se cuprind...

9 Noembrie 1934.

Motto:
...Şi circulându-şi crucea
Sattva,
A lămurit din sine
Atma....

SATTVA

Plutind pe golul devenirii,
S'a spăimântat de el fiinţa
Şi din vârtejurile firii
A răsunat „în plin" : dorinţa.

Dorinţa, cată lămurire,
Un hău, în pic, să afle ce-i...
„Fiinţa" face oglindire,
Din prizărirea 'n timp a ei...

In astfel, viaţa, — bunătatea —,
A răspândit a lumii stol...
— S'a limpezit în ea „Dreptatea",

Şi, retopindu-se, domol,
Işi ştie acuma plinătatea,
Trăindu-se... presus de gol...

12 Aprilie 1938.

Motto:
...A zis bătrânul Mag:
„Prin stări şi prin curente
De patru elemente
Pătrunzi al vieţii prag..."

MAGUL

Prin unde translucide de ape nevăzute,
Răzbat lumini de viaţă din ceruri interioare,
Prin beznă de adâncuri de ochi de căprioare,
Privind cu noi prin lume, din ţări necunoscute.

Şi gândul proectează, în forme de pământ,
Raporturi şi proporţii de spaţiu, timp şi voe,
Din haos de putinţe ca apele lui Noe,
In îmbinări trecând: secţiuni din ritmul sfânt...

Curentele de aer, în zvon de expansiune,
Răzbat săgeţi de doruri, suflând scântei de foc,
Ţesând puteri de bază, pe legea de acţiune,

Şi viaţa dinăuntru-mi şi 'n lumi îşi are loc,
Domnind pe gând şi faptă, din golul de viziune
Cătând armonizarea în nesfârşitul joc...

9 Ianuarie 1941.

KARMA

Iți vizionezi trecutul pe lacul cel bătrân :...
Ideal pierdute clipe, în timpul fără fund,
Le chemi din neîntorsul în care se ascund,
Spre cerul impasibil, întrebi, privind păgân.

Nu plânge o pasiune ce-i chinuri fără moarte !
Nu plânge fericirea de sborul ei desamăgită !
Și nu mai regretà că pe veci nu e oprită,
Nu implorà natura ! Privește mai departe...

Că faptele dispar de tot, de ce ai crede ?
Când în trecutul scurs au locul lor fixat,
Cu viitor întreg, ce 'n zei se întrevede ;

Se vor topi în visu-ți, iubit nemângăiat,
In dorul cel divin, în clipa ce se pierde,
In Domnul tău, cel vecinic în sine împăcat...

21 Ianuarie 1930 /
6 Decembrie 1932.

MISTERUL

Din taina fără fund a gândului în zbor
Făclia firii noastre ține zarea dreaptă.
Din gol de haos matt un orizont deșteaptă,
O lume învârtind pe axa ei ușor...

Și rotațiunea dând un plan față de axă,
Volum dă și ecou... și naștere divină...
Dorința de a fi sorbind, pulsând lumină,
Dând formei oglindire și vieții paralaxă.

Puzderia prizărită, de vieți, curenți și stele,
Avântă în vârtejul cuvântului ce zboară
Și vrei cu dor secretul purtat de vălurele...

Misterul vieții tale de-l vrei ? Te înfioară :
Privește în lumina pornind din umbre grele,
Din taina unor ochi adânci de căprioară...

23 Ianuarie 1941.

MAJESTĂȚI ȘI BASME

A FOST ODATĂ

Se frâng în puncte misterioase, zări pierdute...
Și bazme vechi șoptesc din zvon adânc de mare,
In cer se fugăresc tăceri spăimântătoare...
Și tremură pământul în vraja legii nevăzute !

In zvon de valuri și scântei de foc mistuitoare,
Palate vechi se prăbușesc cu zări și cu coline,
Despică rele înfrățite, unește mări vecine,
Urnind fantome împietrite, în vuet de vâltoare...

Și legea de lumini apleacă axa lumii,
Pe semicerc stelar, subit, mișcând o quanta...
Un sfinx înaripat răsbate cercul spumii,

Din leagăn de minuni uitat urcându-și panta,
Prin viscol de puteri, mișcat din piatra humii,
Din valuri, către cer, urcând măreț... Atlanta...

8 Noembrie 1940.

Motto:
„Lost horrizon is calling
From here and far away...'

ZĂRI PIERDUTE

Departe mult, prin ceața timpului și zării,
De dincolo de munți, crestați de vânt și nori,
Sunt zări fugare, fără drum și trecători,
Urcate 'n șes pustiu ce fost-a fundul mării...

Și uneori dogoarea țese mări zebrate,
Urzind o tavă de lumini tremurătoare,
Minunei din mijloc : colinei plutitoare
Ce poartă un palat cu turle fermecate.

Lumini fugare strălucesc în joc de raze
Și fulgerul, oprit în stele de lumină,
Aprinde turla mare, prin luminoase gaze...

Poveste... cer albastru... pronie divină...
Sau plăsmuiri de vis... de fermecate oaze ?...
Era și-un pod !... s'a rupt... și zarea-i iar senină...

12 Ianuarie 1941.

CASTELUL DIN POVEȘTI

Din umbra care țese la trena-i peste vale,
Măreț, castelul falnic chindia își distinge,
Și alb, din cer, un fir de lună se prelinge,
In nimburi de legendă, pe zidurile sale...

Clădind în piatră voia păzirii de dreptate,
Din lumi nemărginite, în fierberi de popoare,
Aci veni, pe vremuri, voința ce nu moare,
Să cumpănească legea, ce 'n viața lumii bate.

Sclipind în râul șoaptei, silabisind vecia,
Se frânge 'n snop de stele un singur geam de pază,
Părând o stea, pe dealuri, ce părăsi tăria...

Prin noapte, solitar, din zori scăpată rază,
De sus, lumina lui, veghiază România,
Pe somn nebănuit, necunoscut de pază...

21 Mai 1938.

RODNA

Răsună zvon de veacuri, prin vârf de stânci semețe
Din mări de văi și codrii urcând spre cer proptele,
Ca pentru vechi altare ce ard cu praf de stele
In mistic vis de goluri pe crestele mărețe...

Cândva un fund de mare dormea subt ape grele
In locul sărutat întâi de diminețe.
Iar unde azi sunt văi și dealurile crețe,
Cu munți uriași în zare urcau spre nori castele...

Coloane uriașe tăiate 'n stânca vie
Țineau pe umeri temple de aur și granit,
In cântec de putere chemând o veșnicie.

Iar azi, când vântul spune de cântecul zdrobit,
In viers de dor și taină pe plaiuri reînvie,
Din fluer de păstori, ecou de infinit...

5 Februarie 1942.

DIN BĂTRÂNI...

Pusese, Ștefan Vodă, dușmani la „Pod" pe goane
Și curtea-l însoțea din nou la vânătoare,
Ca vântul răscolind a codrilor vâltoare
Stârnind crenguțe, frunze și păsări din cotloane.

Prin haosul de ramuri o bandă lucitoare
Oprește pe boieri. Era un râu cu toane...
Năvalnic se sucea în ochiuri și bulboane
Și frunza înghițind în unda trădătoare.

Apare și Ștefan! din cot de cărăruie
In goană furtunoasă având prea mult avânt,
Avea ca să-l înghită vâltoarea amăruie...

Incremeniți boierii, priveau fără cuvânt.
Dar râul se umplu de ceață albăstruie
Și calul său pe ape trecu ca pe pământ...

13 Martie 1942.

ṬARA

(Din timpuri bătrânești,
Spre zări de viitor...)

LEGENDE MINUNATE PĂZESC A NOASTRĂ ȚARĂ

Legende minunate păzesc a noastră țară!
Furtunile de veacuri și zmei însetoșați
S'au spăimântat adesea de falnicii Carpați
Și flamuri de lumini ce-i respingeau afară...

Efluvii de smaralde, unind nădejdi și frați,
Sub soare de iubire suflând prin zi și sară
Uriaș bujor pe ceruri, prin munți în foc și pară,
Cu lăncii nevăzute, gonesc pe necurați...

Și zumzet în sulfină... și râs de băiețel...
Zvonesc din ochi și suflet la moși și voinicime,
Cu inimă de soare, dar brațe de oțel...

Ecou venit din munți și bazm în tinerime,
Prin dragoste și lege, din om fac cerul țel,
Sădind vecii de forță prin țară și mulțime...

19 Ianuarie 1941.

(La Podul Inalt)

ȘTEFAN CEL MARE

Să apere cu sabie hotarele străbune,
Purces-au bătălie la smârc, de-i moale huma.
Impotmolit-au lifta... și tunuri, toată suma
Și 'n cumpeni era lupta cu hoardele nebune...

S'au năpustit boierii, certând cu moarte urma
Și surle s'au iscat cu mare glas a spune,
Când iată : la răscruce, păgâni, din văgăune,
Spre Ștefan Vodă singur năvală dau ca turma !

Dar nice Turcii că s'au oblicit de moarte,
Că Vodă, fulgerând din paloș, în mijloc,
Puhoiul puzderit-au, cârmind a luptei soarte !

Ce, spăimântat, Armașul, privind în acel loc,
Invăluind pe Ștefan, Arhanghel mare, foarte,
La dreapta lui văzut-au, cu sabie de foc...

11 Februarie 1942.

(După Valea Albă
și Cetatea Neamțului)

Motto:
Dupe meleaguri mult îndepărtate
Primește Papa veşti înfiorat:
Ștefan cel Mare i-a făcut dreptate.
„Creștin cu sufletul de împărat !"...

APĂRĂTORUL CREȘTINĂTĂȚII

Răsună din pădure țipăt de ierunci
Și oastea românească își varsă 'n văi cascada,
In Turcii fără număr setos găsindu-și prada,
Cu luptă grea păzind străbunele porunci.

Dar brațele Moldovei duc fulgerul cu spada !
Prin săbii, șpângi și flinte se sbat dușmani, în munci
Și piere hoarda 'n mlaștini, prin codrii și prin lunci,
Goniți de Ștefan Vodă ce-a spart întâi grămada.

Și brațu-i dând de-a roata, fără slăbiciune,
Urmează ochii săi tăioși ca și o pală,
Păgânul fulgerând ca pe sălbătăciune...

Se duce vestea 'n lume cu cântece de fală,
In nimburi înălțând, spre Vodă 'n rugăciune,
O cruce... glob de aur... coroană imperială...

8 Martie 1942.

Motto:
„Fereşte-mă Doamne de prieteni,
Că de duşmani mă feresc singur".

MĂRIRE....

Primeşte Papa veşti, înfiorat,
De prin meleaguri mult îndepărtate :
Ştefan cel Mare i-a făcut dreptate.
„Creştin cu sufletul de împărat !"

Departe.. peste coame dantelate,
Viteazul, de duşmani înconjurat.
Goni pe Turci, luptând înverşunat.
Aşa se luptă azi poporul frate ! !

Şi se ridică Papa şi vorbeşte :
„Să-l ajutăm cu toţi că se cuvine !"
Transfigurat, privirea-i străluceşte.

Apoi, visând, grăind ca pentru sine :
„Dar un prieten celui ce domneşte
Şi să-l ajute ? ! Cine oare ? Cine ?...

11 Martie 1942.

IN CUMPĂNĂ REGEASCĂ

Răsună toată valea de zgomote ciudate...
In târgul din păduri duşmanu-i cuibărit.
Şi 'n miez de zi, prin fum, şi cânt, şi zăngănit,
Un ţipăt torturat din văi în deal răzbate.

Doi călăreţi privesc din vârf împădurit...
Şi Vornicul grăieşte : — „O ! Câtă nedreptate !
Măria Ta, să-i bater ! cât sunt pe ospătate".
Atunci, privindu-l lung, pe gânduri adâncit :

— „Mânia e putere de Domn... când ai răbdare.
Duşmanului slujeşte la cei nechibzuiţi.
Mă supăr când vreau Eu !" — a zis Ştefan cel Mare.

Şi noaptea, hăt târziu, duşmanii chefuiţi,
Cu craiul lor rănit au luat bătae mare,
Din iad de foc, la Baia, amarnic târnuiţi.

19 Martie 1942.

UMBRE

POETUL UMBREI

De mult.. când înoptarea cădea pe zări, încet
Și luna din înalturi se oglindea în Neckar,
Argint, în frângurele, clipind în șopot rar,
Visà pe alba stâncă, sub „Hofburg", un poet...

— „O Diana ! Visul meu drag.. tu ieşti întreaga-mi
lume !
Tu chip senin de înger ! Tu, orizontul meu !
Alinți cu amintirea ce chinuie mereu.
O Neckar sclipitor ! In patul ei de spume,

O lacrimă de fericire voi sărsà,
Spre dulce amintire a visului pierdut...
O dulce vis !... iluzie... ideal... băzmuit trecut !...
Un tragic vis trezit din amintirea ta.

O voi viziuni difuze de bazme etherate,
O voi pădur' de lună scăldate în argint,
Ce văd sunt adevăruri ?... Ori simțurile mint ?
O suvenir de vise !.. ah !... umbre înecate !...

O Doamne ! Ce creat-ai din gol, prin punct, imensul
Și 'n bobul unei lacrimi ușor îl oglindești,
De ce nu vrei o rimă din cer să-mi dăruiești
Ce prin vârtejul lumii să-mi lămurească sensul ? ! —

Și ochii contemplează albastrul înstelat
Și dorul îi frământă tot sufletul, în val.
Ar vrea să știe unde va merge ? Spre ce mal ?!
Și viața !... Vis !... Amorul !... de ce a fost creeat ?

Privește spre castel, în umbra lui pierdut...
Din umbre își creiază, în gând, împărăție...
Trăiește vieți în vise... un lucru doar nu știe :
De ce's ? Unde se duc ? De unde au început ?...

— „De nu-mi arată viața, din taină, înțelesul.
Și simțul azi ne minte, dar chinul nu înșeală,
Ce cat în lumea asta ? Minciună ideală !
De ce, în rătăcire, să-mi plimb în gol eresul ?..

A cântecului liră, pe veci, o simt, e spartă,
Suflând în lungi vibrații, un vaet i-a rămas...
Amarei lumii aste, cu jalea mea îl las.
O Doamne sfinte!!... dacă mai ești... atuncia iartă... —

Rămân, pe stânci o coală și spadă argintie...
O umbră sare, albă, târziu, din negrul mal...
Se pierde 'n albă spumă... diamante sar în val,
Și mai departe curge curentul spre vecie...

Pe Heidelberg, prin noapte, în zarea ireală,
Și azi privește luna prin ceru-i gânditoare,
Poetul însă nu e pe stânca șoptitoare...
Și rar de tot apare fantoma lui spectrală,

Când, două umbre albe, în nopți de cerești vise,
Imbrățișate umblă pe verdele platou...
Fugind ușor de sună, în cel mai mic ecou
Zvonind cu zgomot râul visărilor ucise...

15 Iunie 1930.

(Pentru timpurile din anul 1930)

CEAȚĂ

Strălucitor Prier... nopți înstelate... încântate zile...
In ciripit de veselie... în parfum de viorele...
In verde plin de viață nouă... pe sub zbor de rândunele...
Priveliști însorite arzător în zâmbet de copile...

Ești frumusețea devenirii, izvorâtă din lumină.
Cu pana lor, ce farmec viu îți dau poeții d'altadată...
— Azi: prin taverne, corifei... privire grea, întunecată,
Crispați o muză-și fabrică: din vin, din nervi, ori cocaină.

Culori ? — muiate în sudori — au: fumul, umbra,
plumbul, varul...
Ulei ținând în hârci, nocturn pictând năluci închipuite,
Mușcându-și limba lacrimi gustă și, pierduți, își
plâng amarul.

Ecou nu aflii azi să-ți cânte mândre zile însorite...
Atunci, acestor umbre chinezești, pe loc le piere darul.
Frumoasă Primăvară plângi în zori cu nouri grei cernite...

20 Februarie 1930

FURTUNĂ

Toți pomii se pleacă în vuet de vânt
Și cerul se scurge prin întunecime
Și duruie pietrele din adâncime
Și totul topit e în zări de pământ...

Fantome, în fluer sorbit de iuțime,
Umplu pădurea de lungul lor cânt,
Ce inimi spăimântă cu glas de mormânt...
Lumini trec năluce prin grea înălțime,

In clipe de tremur, pe nori de opal
Și 'n lacul de beznă se zvârl în cunună,
Talazuri de zgomot în val după val...

Arar, sclipitor, înspumând din furtună
In pânze, pe munte, ca peste un mal,
Prin colții de brazi răzbat raze de lună...

10 Iulie 1930.

MIRAJ

Prin depărtări,
Cu ochii plânsi.
Cu pumnii strânși,
Privind în zări
Intr'o durere necreștină,
In nopții târzii,
Prin țări pustii,
Vedenia ta m'alină...

Departe... mi-ești aproape :
Viziuni astrale,
In lumi ideale,
Prin diafane ape,
Miraj divin
Ce 'n vis mă ține,
Vii spre mine
In zboru-ți lin.

Răpit, îngenunchiez,
Și brațele, cu dor
Deschid ; implor
Să vii, — uit că visez —.
Dar tu pieri în senin...
Te chem într'ajutor
In van ; plângând un dor,
Mă pierd în vecinic chin...

Iubito ! Scumpo ! Te ador !
Viața mea eu ți-o închin,
Să-ți fie râsul mai senin,
Să-ți fie totul vis ușor.
Pe veci nu voi uita !
Și orice soartă îmi va scrie
A ta sunt pentru veșnicie !
Tu ești iubita mea !

12 Iulie 1928.

PIERDUT

Aș vrea să scriu... s ă râd... să plâng..
Să-mi vait soarta cea amară.
Dar sufletu-mi este pustiu
Dureri prea multe 'n el se strâng,
Și amintirea-ți scumpă doară
M'alină 'n chin c'un dor ce zboară

Am fost cândva în dulce rai
Când mă știam cu tine,
In jurul meu totul cântă,
Vedeam doar prin privirea ta.
„Tot ce-i mai dulce e în trai",
— Spuneam atunci —, și era bine.

Dar azi, când aș dori să sper
Că pot să mai fiu fericit,
Văd cât de mult e pân' la cer...
Din iadu-mi negru, chinuit,
Nici nu visez să nu desper :
Zadarnic !... Totul s'a sfârșit !...

Și mă revolt ! Nu vreau să-mi spun
Că 'n van pe veci am să te ador...
In chin ce nu se poate spune !
In desperare fără nume !...
Deci : Decât viu... c'un dor nebun,
Mai bine e... să mor.

6 Septembrie 1928.

(Căprioarei sălbatice)

FLĂCĂRI CATIFELATE

Prin bezna nălucirii a fulgerat oțel,
Pe sub perdeaua moale din ametist topit
Și în cristalul magic, din noapte grea urzit,
Diamantele sclipirii atârnă un cercel...

Acordurile zboară prin vis și mlădieri,
Prin transportate gesturi a siluetei sumbre ;
Din ochii ei, un zâmbet a fulgerat prin umbre :
Un soare zmuls din ceruri de vise și plăceri.

Sclipiri a nopții clare în ape cad acum :
Își scaldă zâna nopții, cu nimbu-i auriu
Din palidă lumină, prin văi argintul viu
Prin tainice poene, în șoapte și parfum. .

Sub genele 'n cortină pluti o clipă vis...
S'a părăsit pe sine, răpită în fior ?
— E doar un joc de gene ce tremură ușor ! —
Luminile-i din nou vezi lucind: senin, deschis.

Senin, sclipire, beznă, simun, zefir, adiere,
Zăpezi în nopți de vară, aurore și amurg,
In ochii ei urmează, prin clipele ce curg,
Prin străluciri aprinse din noapte de mistere...

29 Octombrie 1931.

CĂMINUL DISPĂRUT

Respiră tril de râs și fluer, zi de Vară,
Prin parcul presărat de ape țâșnitoare,
Din lacuri, la castel, pe culmi, prin flori și soare...
Seninul pare că vecia împresoară...

Din nori de veac, au nins troene de secunde...
Și capre pasc pe deal uscat, sub stânci surpate,
In fund pustiu de lumi, tăiat de văi secate.
Prin fostul cuib de vis, nici drumul nu răspunde!.

Atâta voe bună!... dusă fără urmă...
Și tot frumosul... șters,... de vecinicul curent!
Regret, de lacrimi ars, sfâșie și te scurmă...

O! Nu compătimi decorul aparent!
In ochii tăi privește, dintr'a vieții turmă
Și simte fericiri trăinde permanent...

3 Ianuarie 1941.

..... V I S E Z .....

Visez cu năzuință un dor de armonie.
In care toți să simtă curentul din imens,
Voind să-și împletească, urmând acelaș sens,
Al vieții curs în ramuri de cânt și vijelie.

Și vecinicul curent ce taie somnul dens
Al miezului de forme în plâns și poezie,
Să ducă zor de vieți urcând în simfonie.
Spre raiul de mișcare armonizând intens...

— Visează ca perfecții: statui de vieți în tihnă,
Mulțumi trăind distrat al formelor descânt.
Se istovesc clocind idealuri de odihnă...

Aș vrea în orice-i viu să văd un zâmbet sfânt,
Cu rai atotmișcarea și sfânta neodihnă,..
Dar e așa ceva în lume, pe pământ?...

10 Aprilie 1942.

LUMINI ȘI APE

OCEANIA

Sideful reveriei din nori, pierdut în mări,
Prin fulgere de soare, în suflu auriu,
Sclipește sub adiere o bandă 'n argint viu
Ce scaldă bolta lumii, în tainele din zări...

Pământuri de poveste răsar în vraja lor
Și cântă visul verde al codrilor sălhui,
In patimă de viață, sub munții albăstrui,
Topind zvoniri de fiare, în șoapte de izvor...

Și 'n umbre parfumate priviri verzui scântee,
Spre viața din lumină țâșnind ca din pământ.
Cascade, printre râpe, mugesc în curcubee,

Răpite, printre păsări, de papagli în vânt,
Prin tufe înflorite, ducând în zbor de fée
Un vis ce-și cântă viața, pe propriul său mormânt...

3 Decembrie 1932.

REGATUL APELOR

Sticlește zmarald în prăpastia de apă,
Briliante fierbând, în reflexe de cer,
In valuri de perle și bobi de piper,
Ce 'n spume, lumini, în dantele își sapă.

Și unduie 'n văi înoptate 'n neant,
Curenți, în spirale de șerpi fantomatici,
Sub câmpuri țesute din arbori tomnatici,
Sub leagănul valului de amarant.

Brodează la horbota-i fină adierea,
In vie sclipire, prin tremur de zări...
O viață gigantă-și adoarme puterea

Din ceruri, prin ape, în funduri de mări
Și val după valuri înșeală tăcerea,
Ducând pe întinsuri pierdute cântări...

6 Decembrie 1932.

AMURG PE «VIERWALDSTÄDTER-SEE»

Fășii, argint zebrează prin lacul adormit,
Infiorând tăcerea încremenită 'n munți...
O barcă rătăcită în preajma unei punți,
Și, fluturi, două pânze, în zări au ațipit...

Sub creste înălțate în vis fără stăpân,
Șovăitoare-i ceața să-și țească chrisalida
Și molcom lava-și scurge în văi, prin cari umida
Prăpastie înfioară al umbrei rece sân.

Păduri zvonesc pe maluri pierdute 'n vis nocturn...
Răzbind asalt de nouri, prin luminoase schimburi,
Stihiile-și retrage din cer, prin munți, în turn,

Al zilei zeu, ce pleacă în infinit de nimburi ;
Castelu-i redispare sub mantia lui Saturn
Și noaptea reabsoarbe un vis de zi în limburi...

18 Iunie 1934.

AMURG PE MARE

Din scoica cerului și mării
Lucesc, în fund, mărgăritare,
Prin firul cetii mov din zare
Și cade mantia înserării.

In curcubeu zdrobit de maluri,
Țesând întregul său gherghef,
In briză clatină sidef,
Kaleidoscopul viu din valuri.

Sunt pânze de pescari în larg...
Și cântece de bucurie
Inneacă geamăt de catarg,

Chemând, din apa cenușie,
Ecou de valuri ce se sparg
Prin zări... în nopți... și veșnicie...

16 August 1934.

IEZERUL

Seninul ochi de mare,
Sclipind în rai de munte
Veciei face puncte
In joc de solitare...

Adierile tăriei,
Din umbrele fugare,
Cu praf de nori și soare
Cern drumuri veșniciei...

Genunile ascund,
Sub mări strălucitoare,
Lumină din străfund :

Eternă întrebare
Oglinzii fără fund
Din iezerul cel mare...

18 Martie 1941.

(Lui Păstorel Teodoreanu)

ŞAMPANIE

Vii, sticlesc săgeţi de aur,
Din lichidul chihlibar
Cu mărgele de nectar,
Dintr'al cupei blond tezaur.

Nimburi de scântei răsar,
Ca din ochiul de balaur
Şi fierbând, al vrajei faur
Fascinează din cleştar...

Cu diamante se presară,
Când sorbiri trandafirii
Sânul tainei înfioară...

Şi din ochi şi poezii,
Zvon de noapte înfăşoară :
Stele... vise... şi prostii...

5 Februarie 1942.

VRAJA MUNŢILOR

AMURG ÎN CARPAȚI

Pe cline cad mantiile portocalii
De soare țesute, prin zări de aramă,
Din drumuri de nori ce nostalgic te chiamă...
In vale se varsă culori : simfonii...

Și unduie unde în susur șoptind,
Sticlind nestemate argintul lor viu,...
Răsună zefirul prin râpe, pustiu
Și mreje de ceață sub zare se prind...

Sub hău de prăpăstii, prin cari vânătorul
Își caţără ochii ce piscuri mănâncă,
Doar vântul sălbatic ți-e sfătuitorul,

Cu rai : înălțimea și zarea adâncă...
Și omul dispare, pierdut în decorul
Vrăjit din furtuna de umbre și stâncă...

11 Martie 1931.

VRAJĂ

Prin tufărișul din poiană
Se scurg poleiuri argintii
Și peste dealuri sinelii,
Prin nori, răzbate luna 'n geană...

Vibrează caldul vieții fir
Pe lungi acorduri de adieri,
Ce vis îngână cu plăceri,
Purtate 'n ceruri de zefir.

Intr'a poenii tăinuire
Trec umbre mici sărind ușoare
Și la suspinuri de iubire

Din éolienele vioare,
Respiră dor întreaga fire
Și joacă cerbi și căprioare...

15 Martie 1931.

BIVUAC PE MUNȚI

Din unghiuri de poiană,
Alunecă privirea
Pe marea cea de văi,
In zare de ochiană,
Pierzând nemărginirea
In beznă și 'n văpăi.

A plâns cu nestemate
Din ochiul nopții 'n iarbă
O horbotă în zori,
Prin văi înceţoşate,
Și : sloi, voind să fiarbă,
Răzleți înoată nori...

Roșind obrazul zării
Vezi soarele pe cline
Și-și strânge mantia frigul ;
Iar ca ecou chemării
Ieruncii, prin cetine,
Răspunde cucurigul.

Zvonire cilibie
Răzbate prin întins
Și șoimi despică ceața...
Hai vânător ! Invie
De lângă focul stins ;
Te chiamă dimineața !

25 Octombrie 1932.

DEȘTEPTARE

Își scutură cerceii, briliante de polei,
Infiorată zână a timpului de vată
Și 'n brazi îmbătrâniți, zăpada înmuiată,
Incremenită : ciucuri, opri cascada ei...

Albastrul cel senin boltește zarea mattă
Și 'n vale, lângă moară, răsună clopoței...
Sub pomi s'au răspândit seninii ghiocei,
Iar culmile au coama verzui învestmântată.

Pe zarea marmorée, în flamuri de măceș,
Suflat e focul zilei, sclipind : în pomi, scântei
Și 'n stelele de brumă, rubine fără greș...

Prin munții reci adie mirezme, printre stei
Și licăresc ferestre prin sate de plăeș,
Zâmbind ca Primăvara când vine ziua ei...

16 Aprilie 1931 / 4 Decembrie

PRIN VRAJA MUNȚILOR

Răcori de zori, șoptind prin stei în joc de zvonuri,
Imbină freamăt, șoapte și curs de pietricele,
Din goană de răsunet, prin râpe și vâlcele,
Sub vârfuri pustnicite, ce fac tăcerii tronuri.

Și atârnat în flori, de umerii de stânci,
Covor de plai se lasă prin râpa ce se pierde,
Obraz catifelat lipind, în taina verde,
Pe asprul val de piatră urcat spre zări adânci.

Se joacă nori de-a sania pe pajiști cu mioare,
Fugare umbre albe, popas de veșnicie...
Acoperind de pace păduri tremurătoare.

Prin tainițe de codru, surprinse se îmbie :
Capriciu de prăpăstii și salt de căprioare...
Și simți cum te presari prin mări de apă vie...

31 Iulie 1941.

TOAMNA ÎN MUNȚI

Covor persan așterne risipă de culoare
Pe munți, din alb de nouri și până 'n văi cu noapte,
Tărcând paleta zânei rodirilor răscoapte,
Cu roșu, blond și aur, prin umede ponoare.

Adieri de umed rece, cu drum de miazănoapte,
Aduc, în zvon de goluri, fiorii de răcoare,
Stârnind nehotărâte, a frunzelor ninsoare,
In cânt de prizărire, surdină, somn și șoapte.

Și viața se ascunde sub frunza ce s'a dus,
Urmând pe fir de vânt a timpului povețe,
Pornind în lumi de vis din leagănul distrus...

Și 'n alb fugar de nori, prin stâncile răslețe,
Răsună 'n fluer viu prin nimburi de apus,
In cântec depărtat... eterna tinerețe...

6 Februarie 1942.

COPILĂRII ȘI TAINE

NUMAI UNA !

Când mă gândesc la tine,
Să nu mai fiu aș vrea,
Să fiu acelaș ca și tine
Și timpu 'n loc să stea !...

Și 'n marea-mi fericire,
Pe veci să pot s'opresc,
O clipă de iubire,
Pe sânu-ți îngeresc.

In veci, la al tău piept culcat,
Să înnot în fericire,
Etern vaporizat,
Să fiu : doar o iubire !...

Dar nu-i după dorință !...
Momentul a zburat
Și lâng'a lui ființă
Nădejdea mi-am lăsat.

In veci ! Oriunde-aș fi !
Eu te revăd într'una...
O clipă vrând opri !...
O clipă ! Numai una ! !

16 Iunie 1928.

ATÂT DE BLONDĂ-I DULCEA MEA FETIȚA

...Și e atât de blondă dulcea mea fetiță...
Și ochii săi senini, așa sunt de albaștrii !...
— In lumea fără fund sunt singurii mei aștrii —
Și fiece obraz, e roză garofiță...

Și moale, blondul păr, îi unduie ușor,
Invăluindu-i chipul în bucle drăgălașe...
Privirea ei, ascuns lucește pătimașe,
Și pașii par că zboară în lunecatul lor...

Inaltă, subțirică, dulce... ca o zonă,
Prea ideal apare, strălucinând etherul...
Și când apucă dânsa, călduță, blând de mână,

Intreb: — înșeală iadul, sau îmi grăiește cerul ? —
Când vorba ei cea dulce, ochii ei îngână...
Cu cât îl cercetez, tot adâncesc misterul...

28 Decembrie 1929.

ŞOAPTE

Doar tu ai ochii limpezi ca roua dimineţii
Suavă arătare cu zâmbet de bujor,
Cu măldieri de zână, cu mersul zburător,
Iubită garofiţă în Primăvara vieţii !

Când briza se alintă în bucle unduioase,
Cari încadrează chipul ideal şi zâmbitor,
Privindu-te, pierdut... aş vrea să te ador
In puf de nori şi stele, prin ţări misterioase...

Şi m'aş gândi că cerul îşi lasă lin decorul
Sub ploaia de zăpadă, de lună blând cernută,
Sub pomi în cari zefirul uşor îşi cântă zborul,

Puterile să am : din umbra nevăzută,
In buclele iubite să spun în taină dorul...
— Şi totul ar şopti iubirea mea tăcută —.

20 Ianuarie 1930.

RAZĂ

Căpşorul ei cel roz, uşor lăsat pe spate,
In buclele-i bălaie se odihneà uşor,
Privea spre mine blând, tăcut şi zâmbitor
Şi ochii ei spuneau legende minunate...

O roză carminată am dus atunci la buze,
Guriţei ei micuţe-i dădui o sărutare,
Un picure de rouă, căzut, din cer cu soare,
In sufletul vrăjit, prin umbrele-i difuze...

Timidă şi uşoară mi-a dat o sărutare,
In zbor precum petala, alintă pe o rază...
Cum lung sărută briza, uşor, albastra mare...

Şi astfel amintirea-i prin cer îmi luminează,
Aurora ei senină umplu întreaga zare,
Iar ochiul meu orbit-e de soare... printr'o rază...

22 Martie 1930.

STELLA

Ah ! Cât doresc ca să te văd înfine
Viziunea mea cu părul bucălai,
Suavă, ochi din azur şi păr bălai,
Cobori din cerul meu la mine !

Tu ! Apariţie dulce, sclipitoare,
In suflet am icoana ta micuţă
Plutind în raze, scumpa mea steluţă...
Cobori în zbor din depărtare !

Te văd mereu ideala mea iubită...
Prin cerul sufletului meu, doresc
Să treci, din locul tău răpită,

Steluţă care cazi în zbor ceresc...
Trăind spre a te face fericită,
Să iubesc viaţa... să iubesc...

28 Decembrie 1929.

STEAUA FILANTĂ

Fu din neant venită şi spre neant i-e drumul :
Pe cer în arc, lucioasă, alunecă domol,
Sticlind o lungă clipă, dispare iar în gol...
Şi 'n urma ei de jaruri încet îşi pierde scrumul...

Vestindu-ne solia voinţei fără fund,
Un picure aduce din marea-i de lumină...
O clipă de safir, e tot de dânsa plină
Şi orice urmă piere în golul fără fund.

Şi cum lumina stelei, ce străbătând misterul,
O clipă luminează a lumii mari palate,
Aşa iubirea noastră ne luminează cerul;

Prin noi căzând în fulger din zări îndepărtate,
In timpu-i suspendată, strălucinând etherul...
Când scrumul stelei arse mai ninge prin imensitate...

23 Martie 1930.

DECLINUL STELEI

Trecut-au vremi de înălțare pasionată,
In fulger de iubiri ce cucereau imensul,
Spre un isvor de stele îndreptându-și sensul,
Căci radiantul magic dispăru deodată.

In spațiul cel haotic, prin umbre și mistere,
Mă înălțam în sbor spre vaste idealuri,
In pasionat avânt, prin cosmicele valuri,
Plutind în armonii de luminate sfere...

Din sufletul în scrum, șuviță se prelinge
Un fum de gând nostalgic, în vechi și straniu har...
Din sfera mea pornind, nestinsul dor încinge,

Infășurându-i jarul în zăbranic rar,
Iar focul său roșiatic, șters, încet se stinge...
Și fără drum eu cad în gol și în zadar...

23 Mai 1930.

UN SOARE ASCUNS

Ce diferit apare zarea șoptitoare,
In roze zori și nopți de lună poleite,
Pe curcubeu și calde zile însorite,
Din mii de jocuri de lumini fermecătoare.

Când ochii cei întunecoși mă luminează
Lucind catifelat, prin umbre străvezii,
Plutește 'n zări lumina serilor târzii
Când pulberea din cer în lacuri scânteiază

Și 'n umbre albăstrui ies nuferi la iveală...
O tristă poezie, în raze sclipitoare,
Scăldată-i în adieri de dulce amețeală

Și cerne prin amurg o luminoasă boare,
Din umbre înălțând lumina zodiacală...
— De dincolo de zări, irradiază soare. —

2 Iunie 1930.

LUMINIȚE DIN COPILĂRIE

DURERI TREZITE DIN TRECUT

Albumul viselor pierdute,
Fără să vreau, l-am regăsit,
Prin nişte cărţi, de praf umplute,
In somn de rafturi adormit.

Erau în el tot fel de gânduri :
Mai dulci... mai vesele... mai triste...
Şi pe alocuri, printre rânduri,
Ţâşneau veninuri pesimiste.

Şi doru-mi către tine
Mai tare se aprinse,
Răsărind, din pagini pline,
Trecuturile stinse...

Ce ţi-am făcut ? Inger al meu !
Atâta să mă chinui ?
Oriunde m'aş gândi, mereu,
Iubirea să-mi învinui ? !

Privirea ta mă urmăreşte
Ca umbra, totdeauna :
Când soarele se odihneşte
Atunci mi-o face luna.

Făptura ta, numai odată
Văzând-o, m'ai vrăjit ;
De atuncea ea mă urmăreşte,
Privirea ta mă stăpâneşte
Şi sufletul de dor se sbate,
In chin înnăbuşit.

Privirea-ţi dulce şi adâncă,
Fanatizat, pe atunci ţi-o beam.
Vederea ta mă încântă,
Numai în tine mai credeam ;
Erai zeiţa mea !

Pe al soartei nemiloase drum
Stingher, cu dulcea mea iubire,
Departe mult de tine, acum,
Văd cum se pierde în greu amar
Un vis de fericire.

Cu multe lacrimi eu te plâng,
Pierdut în dorul meu...
Nu spun la nimeni.. şi le strâng !...
Şi sufletul, tăcut, mi-l frâng,
Chemându-te mereu...

Ah ! Ceasul cela robitor,
Sortit a fost nenorocit să fie.
De-atunci, cu dorul meu nestins,
Şi de regret mereu aprins,
Am mângăierea, doar de a scrie...

17 Mai 1928.

VISUL UNUI VÂNĂTOR

Noaptea-i lină...
Codrul tace,
Frunza-i tremură plăpând...
Luna-i plină,
Râde 'n pace...
Stropi de argint din cer plouând...

Flori de tei, ningând din arbori,
Fluturează, rând pe rând...
Ca sineala umbrită-i zarea...
Apropiindu-şi depărtarea,
Ţârâitul unui greer
Se aude tremurând.

Intr'o tainică poiană,
Lâng'un râu albit în spume,
Căprioara cea sperioasă
Bea uitând tot ce-i pe lume...
Un mistreţ de prin hăţişuri,
Ghindă a eşit să pască.
Cu crenguţe, veveriţa,
S'a jurat să mi-l pocnească !

Poc, poc, poc, de sus răsună,
Repezita grindină ;
Groh, groh, groh, de jos protestă,
Indârjita ciotină.
Dintr'o tufă, iepuraşul
Se ridică, poponeţ ;
C'o ureche 'n jos pleoştită,
Ii priveşte nătăfleţ...

Colo, vulpea se iveşte,
Răsărind după un ciot
Şi viclean în jur priveşte,
Puf lingându-şi depe bot...
De sub trunchiul unui pom,
C'o lăbuţă pe o urechie,
După dânsa lung priveşte,
Un bursuc de viţă vechie...

Ochelarii potrivindu-şi,
In amestecul de umbre
Bufniţa profund citeşte...
Ghionoaia, fără grijă,
Intr'o scorbură de paltin
Egoistă odihneşte...

Din pământul de sub paltin,
Şoricelul a ieşit.
Cronţăind un vrej de plantă
Chiţăieşte mulţumit...
Cu un ochi ţintit spre borta
Ce ghionoaia adăposteşte,
Mâncăcioasa bufniţă,
Şoricelul pironeşte...

Jos, pe o tufă înzmeurită,
Licuriciul blând luceşte,
Sus, pe o creangă, zgribulită,
O pisică fioroasă
Inspector ochii-şi sticleşte,
Indreptându-se, curioasă,
Spre lumina lui sfioasă...

Răsărind, din umbra deasă,
Dintr'o tufă, numai floare,
Un arici îşi duce armata
Cea de suliţi în spinare.
Intr'o gaură dispare
Un clonţan de lâng'o ghindă,
Ce 'n pământ mi se doseşte
Ca jivina să nu-l prindă...

Intr'un cuibuşor de frunze
Un sitar e pitulit
Şi prin somnu-i depe ouă
Ţâsâieşte înnăbuşit...
Becaţina stă trezită
Intr'un cuib de rămuriş ;
De lumina albă a lunii
Indis, lăbuţe agită,
Scărpinându-se furiş.

Şi o dulce zpuşeală,
C'un uşor fior de vânt,
Cu mirezme parfumate
Flori de tei fulguie 'n vânt.
Iar lumina cea cerească
Intr'un iaz tremură rar,
Presărându-l, ici şi colo,
Cu fărâme de cleştar...

Lângă țărmul lacului,
Pe un dâmb mai răsărit,
Cocoțat p'un ram de salcie,
Vânătoru-i adormit.
Iar cățelu-i, pe adormite,
Intr'o tufă încolăcit,
Visând lucruri neplăcute
Mormăiește înnăbușit.

Făcând vis de vânătoare,
Cu a sa pușcă pe picioare,
De al greerilor doinit
Dus spre lumi mai fericite,
Vânătorul cel din salcie
Făr să vrea a adormit...

9 Mai 1928.

SUB CLAR DE LUNĂ

In freamăt lung de codru,
In sursur de izvoare,
In fâșâit, de frunze,
De pași de căprioare...
Intr'un doinit: de greeri,
De arii dulci, ușoare,
De vânt în pomi cântate...
In umbra caldei veri,
A zânelor palate :
Pădurile întinse,
In luminat de lună
C'o boare d'argint ninse,
Covorul și-l întind,
Departe... nesfârșit...
In fluerat de vânt...
Departe... Infinit...

8 Iunie 1928.

ÎNTRE VIS ȘI REALITATE

În pădure, în palatul
Cel cu vise fermecate,
Cu izvoare cristaline,
Cu pârâie înspumate,

Sub frunzișul, ce de vânturi
Dulce este tremurat,
Pe coloanele de trunchiuri
Boltind cerul dantelat,

În dulci umbre de tufișuri,
Sub un soare arzător,
Sunt răcoare ascunzișuri
Pentru gândul visător...

Sursur, cânt și păsărele,
Melodii mângâietoare,
Miros blând de viorele
În sărut încins de soare,

Toate par că reînvie
La o muzică divină.
Și de dulcea-i armonie
Pădurea-i de visuri plină.

În așa un ascunziș
E plăcere fermecată
Somnul să te ia furiș,
Luându-ți mintea îmbătată...

Printre crengi, jucând în fire,
Razele se necăjesc
Că nu crezi ce-i în privire
Și prin ochi ți se opresc :

Neîncrezut în ochiul tău,
Să te vadă, nu le vine,
Și sticlind prin cer din hău,
Prin frunzi. țâșnesc spre tine.

Viață caldă 'n vii dovezi,
În priviri sclipind, variate,
Ele-ți spun, dar nu le crezi :
„Nu e vis ! E realitate !"

23 Mai 1928.

SPRE NOAPTE

Privind zarea lucitoare,
Faţa mi-e de foc scăldată..
Printre munţi apune soare
De roşeaţă înfocată.

Nori, ce 'n aur s'au încins,
El cu purpură-i stropeşte.
De zefir încet împins,
Dulce pe un pisc opreşte.

Depe creste, în stei încinşi,
Pietrăria scânteiază
Şi 'n mii de raze ce vibrează,
Curg, în râu, tăciuni aprinşi...

Murmurând, din vale vine,
Dintr'un tăinuit izvor,
Şopote, ca de suspine,
Ce se duc încetişor.

Plante floarea îşi apleacă
Spre o dulce odihnire,
Printre nouri suliţi joacă
Intr'o albă prizărire...

Pe o pantă se coboară
Zeul zilei, după stâncă,
In plutirea lui uşoară,
Spre eterna-i lume adâncă.

O săgeată a mai ţâjnit
Dintr'un ultim punct de jar,
Ce, pe creastă pironit,
Licărind, tremură rar.

Amintirea despre soare
Peste munţi lumina-şi ţine...
O mireazmă îmbătătoare
Din pădure 'n vale vine...

Luciul depe cer se pierde...
Totu 'n umbră se topeşte...
Iarba nu mai este verde,
Luna albă 'n cer zâmbeşte...

Frunzele tremură rar...
Pomii sunt de umbră plini...
Rând pe rând, pe cer răsar
Ale nopţii dulci, lumini...

23 Mai / 10 Iunie 1928.

AVÂNT ŞI VIJELIE

(D-lui Comandor Romanescu Mihail)

VÂNĂTORUL AERIAN

Depe întins de pajişti, pe curbe de cristal,
Ţâşnind de jos, din pace, în tunet, către cer,
Impins de foc şi fulger, un vulture de fer,
In salt Prometeian, se urcă spre ideal :

A lumii desrobire, a golului regat...
Sorbind nemărginirea, să-i caute hotar,
Işi caţără scânteia prin aerul mai rar,
Din umbre 'n puf de nouri, spre haos nepătat.

Să-şi răstignească umbra, încinsă 'n curcubeu,
Pe pajişti opaline de bazme plutitoare...
Inăuntrul său, în leagăn de vis de semizeu,

Un gând îşi duce lancia de fulgere prin soare,
Pe aripa de pază, ce-i dete Dumnezeu,
Ce : vie,, sau sdrobită... va fi : nemuritoare !...

14 Mai 1935.

(D-lui General Jienescu Gh.)

CHEMAREA NORILOR

Lung zvonind în gol avionul, urcă dealu-i nevăzut,
Răsărind, din lumi de astăzi, către visul din trecut...
Smuls din fulger i-e puterea-i de domnie pe abis,
Şi, din gol, răsare 'n fulger, spre alt gol pierind în vis.
Iar în el, un om, îşi mână dorul său, de zbor... şi dus...
Din unirea-i cu maşina cercetând:... mereu... mai sus !...
Şi viteza când te soarbe, năzuind să soarbă zarea,
Simţi cum cerul te pătrunde... şi... din nori, îi simţi,
chemarea...

. . . . . .

In cer... pufoasele castele ale norilor rotunzi,
Te îndeamnă şi te chiamă printre ele să te-nfunzi,
Să te urci, vrăjit, pe ele, într'un dor !... avânt nebun.
Să te pierzi în ţări de bazme... cum în bazme doar se spun...
E atâta frumuseţe !... Atât vis ! !... Atâta dor !...
Intr'un colţ pierdut de lume, pe un vârf plutind de nor...
...Pe o vale, avântată pe marame de zăpadă,
Cum nici vis din visul Iernii, peste lumi nu las să cadă,
Să te duci... prin umbre albe, răsucite 'n umbre reci,

Prin prăpăstii plăsmuite ca un vis de lilieci,
Pe sub steiuri fioroase, ce spre tine se apleacă,
Peste goluri prăpăstioase, ce coboară 'n ţară seacă,
Pe sub laturi mişcătoare, ce se umflă să înghită,
Printr'o strâmtă săritoare, printre nouri repezită...
Să te vâri, pe ţărm de cline, ce plutesc pe mări albastre
Şi 'n avânturi lungi... şi line... să te sui spre ţări de astre...
Că ajungi, în joc de curbe, peste pufu 'n gogoloaie,
Ce în mii de obrăjoare, vântul umflă şi înmoaie...
Şi... orbit !... năuc !... de prea mult vis de albe 'nvolburări,
Să străpungi un puf, cât casa !... şi să fugi spre alte zări...
E atâta poezie !... şi atât închipuire !...
Ce pluteşte peste lumi : în poveşti mlădiind adierea,
Visuri vii de fulgi de ceaţă, fără de perechi în fire!...
Lumea ?... jos... aşterne, plată... umbra ei, şi visu-i orb,
Prin spărturi, părând o pată, şi un cuib uitat de corb...
Depărtate sunt câmpii,... căi,... oraşe,... stricăciuni...
Presărate :... ici,... şi colo,... de un dor,... de rugăciuni...
Totu-i linişte aicea... şi măiastra zburătoare
Ce te duce 'n lumi albastre:... singura turburătoare...
Atât alb !... Atâta pace !... — stranie pace în mişcare,
Numai puf şi al fior,... în armonioasă înbinare !...
E un vis ! Un vis de visuri ! !... Cum nici când în
lumi se spune :
Mândrul dans de forme albe înălţat în rugăciune !
Şi s'ar crede că Divinul face vraja plutitoare,
Din blândeţe pentru bunul, Fiul Său: iubitul Soare...

Vrând a-i odihni privirea, rîsflând de bunătate,
Văluind, pe rând, pe rânduri, lumea fiartă de păcate...

. . . . . .

Și se trece timpul vrăjii:... trebuie să te cobori !
In priviri îți lași... un suflet ! și pierdut... te pierzi în nori.
Răbufnind, în glonț, din vată, ca din vis căzând în goluri,
Lunecă spre cuib avionul, dintre nourii în stoluri,
Jos pe iarbă lin se lasă, din avântu-i lunecând,
Din écouri de turbine se oprește fremătând...
Pe pământ... se rupe vraja: omul mic... și mică zarea...
Dar din el: din om, din ceruri va zvoni mereu chemarea !...

8 Aprilie 1937 /
12 Aprilie 1938.

(Adj. Camenceanu
la Goloviţa).

M o t t o :
Subt fulger de dreptate
Se mistuie'n pământ
Scântei înaripate
Ce spurcă cerul sfânt.

ÎNCĂERARE ÎN CERURI

Trăgând săgeata-i neagră prin caerul de nori,
In zvon apocaliptic, cu moartea 'n măruntaie,
Avionul rus cu bombe vicleană cale taie
Prin farmecul de umbre trezite 'n foc de zori.

Pe zarea mării, case sclipesc în alb de viaţă
Și moartea se apropie pe aripi de păgân...
Dar iată 'n fulger trece, avânt fără stăpân,
Un șoim de fier și flăcări, pierind în dimineaţă.

Afost... și nu-i... prin ceruri e sus de tot acum.
Dușmanul simte moartea și drumul nu-și mai ţine,
Impinge cale-întoarsă pe dâre lungi de fum.

Dar fulgere îl prind, căci vânătorul vine,
In flăcări încinzându-i al nimicirii drum,
Să ia din glia noastră, așa cum se cuvine !...

5 Noembrie 1941.

(Adj. Cordescu Răți la Bolgrad).

Motto:

— „Când l-am văzut, bădie,
Cu burta'n zbor pe dos,
M'am aținut să vie
Și l-am plesnit vârtos !"

BĂDIA VÂNĂTORUL

Trec vulturi de metal și tremură pământul
In vâlvătăi de schije la Ruși pe aerodrom,
Căci zorile dreptății aprind ceresc pogrom
Și bombardierii noștri trecut-au ca și vântul.

Treizeci de viespi dușmane urcând roesc în caer
Dar dau de câini la stână, căci vine, orbitoare,
Cu fulgere, în ele, patrula protectoare
Și se încinge ghem uriaș de luptă 'n aer...

Se prăbușesc trei dușmani... ai noștrii pleacă 'n zare
Doar unul se mai bate cu toți în zeci de dăți,
Trăznind vreo șapte scorpii cam prea cutezătoare

Și roiul cel păgân se mistuie 'n bucăți,
Iar șoimul nostru pleacă, voios, din vânătoare
C'a doborât din roiul de „Rata" multe „răți".

17 Noembrie 1941.

(Adj. Popescu Costică la Chilia-Nouă).

O RĂFUIALĂ SUS

Se lasă pe aripă, cu ciocul către pradă
Și zarea, înclinată, aleargă 'n ochitor.
Trei bombardieri sunt prinși în ochi de vânător
Ce 'n urlet de furtună pe dânșii va să cadă...

Un „Hurican" de pază la Dunăre prin cer,
Pornește din patrulă ca fulgerul de spadă,
Dispare în adâncuri, țâjnește în grămadă,
Țesând un bolșevic în fulgere de fer.

Din opt mitraliere, în grindină de jar,
Țintește răzbunarea, din pasărea măiastră,
In vuet de turbină țâșnind prin cerul rar

Și cade jos un dușman ce spurcă zarea noastră,
Iar sus : privirea aspră, cu stele de amnar,
In zâmbet mulțumit, sticlește prin fereastră.

20 Noembrie 1941.

(Adj. Rădulescu
la Ismail).

VÂNĂTOR ÎN BĂTĂLIE

Jăratic se aprinde în ochi de zburător :
Sunt mulți dușmani în aer și două Hurricane
Atacă stele roșii vopsite pe biplane
In iad de fulgerări și zgomot de motor.

Trecând prin snopi de gloanțe, vârtejuri și vedenii,
Din ochi aține calea oricărui luptător
Ținând în vârf de deget un foc nimicitor,
Incrucișând cu trăsnet dihănii, sumedenii.

A prins în foc un rus, s'a zvârcolit din stol,
Trăznind apoi un altul, aprinde alt pojar,
Stârnind viespar nebun și cade, glonț, în gol...

Găsind un bolșevic zburând lângă hotar
In flăcări îl dărâmă și larg îi dă ocol,
Sorbind din ochi incendiul, de parcă bea nectar...

21 Noembrie 1941.

(Slt. Mec. Gomolea Matei
la Constanța).

MATEI PATENT

Dinspre front e zvon de zbor
Și pe bot de aeroplan,
Stă, urcat într'un picior,
Ofițerul tehnician.

Inălțat, privind în zare
Peste deal și văgăuni,
Cată, plin de îngrijare
Numărul de bărzăuni.

Vin, furtună, vânătorii,
Teafără întreaga bandă.
Dau din aripi : au victorii !
Jos pornește sarabandă.

E primire triumfală...
Cu pisici, căței și trupă,
Adunarea generală
Și o fierbere ca 'n supă.

Cercetare pe avioane :
Nici o gaură d'un Kraiţer !
Dar căzură la duşmane :
Unul sită, altul Şwaiţer.

Prin maşini trec mâini grăbite
Dela vârfuri la direcţie
Şi sunt uite pregătite
De răsboi şi de inspecţie.

Pe subt corturi e odihnă
Şi istorii de senzaţie...
Doar Matei e fără tihnă,
Întocmind o situaţie...

Scule, oameni şi hârtii,
Socoteli, bugii şi fire,
Trec prin mintea-i ca stafii,
Fugărite de gândire.

După muncă fără mâine,
El nu ştie, pe la cină,
Dece mirosă din pâine
A ulei şi a benzină...

Au plecat din nou avioane
Peste zări de vis şi foc,
Ascultate de n'au toane
Până nu se văd deloc.

Istovit, Matei se lasă,
Printre scule, în culcuş,
Dus de gânduri către casă
Intr'un somn de căţeluş.

Şi cu mâinile 'n pullower,
Se visează : pe ghivinturi,
Decorat cu „Şaiba Grower
De război, cu două şplinturi".

20 Noembrie 1941.

(Lt. Toma Lucian
la 100 km. în mare).

NĂBĂDAI IN LARGUL MĂRII

Peste plapuma de nori,
In zaveră de motoare
Ciolovecii zburători
Spre Constanţa vin pe mare.
Dar e cale de osândă :
Vânători plecaţi la pândă
Ţin fulgerul ferului
In torţile cerului.

Uite colo bombardieri !
Vânătorii sar furioşi.
Insă Ruşii, pişichieri,
Fug napoi în norii groşi,
Urmăriţi, cu gânduri sumbre,
De Români, ca nişte umbre :
— Bau ! Sub nori. Şi sus : Bau, bau !
Unde dracu să te iau ? ! —

Ies departe 'n larg de mare
Un Român şi doi Germani
In pustiu fără de zare
Tăbărând peste duşmani.
Joc de fulger se aprinde
Hora morţii se întinde
Şi e soarta dracului
Pentru steaua macului !

Cad duşmani în fum de smoală
Şi prin ei trăsnind Românul
Cu privirea în răscoală,
Incingând în foc păgânul,
L-a trimis să se boteze,
Cu blestem să cerceteze
In fundul abisului
Tainele „Vascrisului" !

24-29 Noembrie 1941.

*(Adj. Culcer
la Tulcea).*

PRIMA ISPRAVĂ

Mai jos, în puf de nouri, trec două mici gângănii...
Sunt Ruși de vânătoare, cu stelele pe planuri.
Iar sus, din gol albastru vin două Hurricanuri,
Crescând, ca 'n vis de spaimă, în iureș de dihănii.

Străfulgeră tăișul aripilor prin ceață,
Tăind comete lungi de umbre diafane
Și ochi tăioși trasează cu forță de ciocane
Cărarea nevăzută de moarte și de viață.

Un șoim e nou venit : e primul lui atac.
Lăsat să tragă primul, țintește mult și greu,
Tăind în patru ținta cu stelele de mac.

Iar când dușmanul cade, el urcă 'n curcubeu,
Și, dând prin cer o tumbă sucită în colac,
Voios arată burta în sus lui Dumnezeu.

1 Decembrie 1941.

*(Bâzu Cantacuzino
la Tulcea).*

SENTINELA CERULUI

Un glonț înaripat străfulgeră din soare,
Căzând la verticală, ca vulturul pe pradă,
Spre bombardierii ruși, ce n'au timp nici să-l vadă
Când grindina de foc țâșnește, zdrobitoare !

A lunecat în goluri prăpădul călător...
Acum revine, groaznic, tăind văpăi cu botul
Și 'n timp ce ținta crește spre el, tăcut, pilotul,
Cu capul între umeri clocește 'n ochitor.

E bine prins dușmanul ! Un iad de fulger pleacă
Și cade bolșevicul prin fum în nouri groși
Și alt chibrit de trăznet de alt avion se freacă.

Așa se fac fărâme prin Deltă doi coloși
Și 'n pasărea-i măiastră, repune sabia 'n teacă
Un fiu al Țării, demn de neam și de strămoși !
2 Decembrie 1941.

(Cpt. Georgescu Emil)
(la Bugaz-Cetatea Albă)

COMANDĂ

Rup explozii trăznitoare
Din dușmani, la trecătoare,
Iar tunarii cioloveci
Mistuesc acest ghiveci,
Căci, trăgând în vânătoare
Nuntă cu tot sentimentul,
N'au văzut, venind din soare,
Mult mai jos, bombardamentul...

Iar la noi, urmând Limanul.
Urmăreau pe căpitanul
Cu grădină de șrapnele...
Dar habar n'avea de ele,
Neted, fără șovăeli,
Fulgerând prin cer cu soare
Cădrilat cu pufăeli
De lulea omorâtoare.

La sosire, jos, piloții
Vin spre căpitan cu toții:
„Ați văzut!" „V'au încadrat".
„Un covor au presărat !"
— Șeful, îi privește bine
Intr'un zâmbet reținut :
„Cum trăgeau cu toți în mine?
Ia te uită! N'am știut." —

1 Aprilie 1942.

(Escadrila la Constanța)

Motto:
...„La volonté règne!
Et l'âme gouverne...".

SUFLETUL ESCADRILEI

Departe, cer albastru răsună de motoare
Prin vraja de lumină și umbre ireale,
Ce fac din nori castele și visuri ideale
Și fulgeră avioane, venind biruitoare...

Lumini sticlesc din ceruri, pe aripi, văi și mare:
Scântei în ochi de tânăr, din fulgere de zbor,
Sosesc în vijelie, domnind, zguduitor,
Pe suflet, vis și moarte, pe om și întâmplare.

Unite cu avionul, fantasticul lor joc
Ne duce 'n lumi renume și nouă mulțumire
Pe aripi susținute de mii de cai de foc...

Un suflet nevăzut, păzind, de jos, în fire,
Cu spadă de putere, prin ei își are loc,
Cu dragoste de țară, victorie și iubire.

4 Decembrie 1941.

(Un Hurrican)

Motto:
„Prea iubite căpitan,
Hurricanu-i Hurrican!
Dar, când mergeți la dușmani,
Ia mai luați și Hurricani!"
(În spiritul duhului
d-lui Păstorel Teodoreanu)

AVIONULUI MEU

„Te leagănă pe labe, sub cerul fără nor,
Adierea cea hoinară și tremuri în tăcere
Din aripi desfăcute să poarte prin mistere
Deviza vânătorii: „Doboară, sau dobor!"

Ca pasărea măiastră aștepți avânt de zbor,
Din opt mașini de trăznet, cu fulger și cu fiere
Dușmanul să-l sfâșii în dans de mitraliere...
Și simt cum mă pătrunde chemarea ta, cu dor.

Atâta m'ai servit, tăind văpăi prin vânturi,
Ducându-mă, furtună, prin foc din nevăzut,
Că'n suflet îmi trezești a fulgerelor cânturi!

Pândind spre zări ițești spre cer năsucul mut
Și când primesc din tine o lume de avânturi,
Imi ești atât de drag, c'aș vrea să te sărut!"

3 Aprilie 1942.

(Adj. Pomul
în Deltă).

SĂGEATA NEVĂZUTĂ

Subt cer senin plutește albeață orbitoare;
Tăcut ocean de vată, cu valuri argintii
Și zumzet de motoare răsună din pustii,
Pulsând înăbușit din ceața călătoare...

Prin nori, în oarbe zile, își spintecă o cale
Un „Hurrican", împins de fulger și voință,
Luptând cu elemente învinse de știință,
Urcând cu foc și trăsnet în aripile sale...

Răsare peste ceață rechinul zburător
Și dând de trei avioane rusești, în patrulare,
In salt felin destinde atac fulgerător !

Un Rus, în flccări, cade, pierind în alba mare
Și ceilalți fug în nouri, cu fumuri de motor,
Iar pasăre măiastră se urcă'n sus spre soare...

10 Decembrie 1941.

(Mstr. Niculae Petre)
(la Constanța).

PROBLEMA TEHNICĂ

Subt avionul odihnind pe cric în silă
Desghiocat din învelișuri, lângă dungă,
Țin consiliu patronat de cheie lungă,
Ștemuială. Țipirig și cu Ciurcilă.

„Uitarăm sérvopompa... acum nu vrea s ăungă !"
„Ba nu !" — zice Ciurcilă — „e arcul prins de bilă !"
„Să știi că la locaș s'a richtuit din pilă !"
— Grăiește Ștemuială — „și este praf în pungă".

„La cale scoate fum... Și tremură piftie.
Beleaua-i prin sertar ! Auzi. Eu știu ce spun !"
— Le spune lungul Petre — „Lăsați din gălăgie !"

Rapid desface pompa, cu zor de căpcăun
Și toți rămân de ghiață... căci sare din cutie,
In bâzâit ironic, spre cer, un bărzăun !...

6 Aprilie 1942.

(Escadrila la Constanța)

ARIPI DE IAD ȘI ÎNGER

Norii și au aprins crenele pe cetatea zorilor
Și răsună văi de ceață 'n vijelie de motoare,
Însoțind săgeți cu aripi, ce, plutind cutezătoare,
Ici, colo, răsar în treacăt prin vâltoarea norilor.

Dedesubt încurcă Delta caracatiță de râuri :
Șirulețe șerpuinde, printre lacuri și zăpoare,
Printre sălcii, stuf și nuferi înstelați cu albă floare
Și se scurge Dunărea către marea fără frâuri.

Catifea de umbre trece, ca dantelă mișcătoare,
Peste harta cea cu viață de subt cerul cel cu bazme
Și lumini din altă lume, prin pădurea de fantazme,
Curg în gol, prin puf și umbre, în șivoi de praf de soare.

Patrularea i îndârjită, ca dușmanul să nu scape...
Trec în linie avioane, cerul tot greblând, atente,
Tresărind pe rând în aer, peste valuri transparente,
Legănate jucăușe ca rățuștele pe ape.

Iată : lângă nori, departe, răsărind avioane lungi,
Pe ascuns, cu gând de moarte, lunecând spre țara noastră...
Și patrula românească se repede 'n zări albastre,
Fulgerând în foc de soare printre nourii în dungi.

Cresc dihăniile dușmane în privirile aprinse...
Mii de cai de foc detună, năzuind să soarbă zarea,
Mâini se mișcă hotărâte și de fulger li-i cărarea.
Suflete se încordează, cu avânturi neînvinse...

Primul șoim se leagănă și țâșnește 'n adâncime,
Înșirând un fir de păsări pe cărarea răzbunării,
Sfâșiind, tăios, văzduhul, cu iuțeala cugetării,
Iar acum: cu foc de trăsnet se repede 'n dușmănime !

Snopi de stele căzătoare pe dușmani presară găuri,
Mitraliere inamice clănțăne ca tocătoare,
Dar furtuna cea de moarte a pornit, nimicitoare,
Și e roi, încăerare, urlet, foc și fum prin hăuri ..

O privire nemiloasă, iad de foc tăind năvalnic,
Rece 'n ochitor clocește, despicând cu grije țelul,
Grindină de gloanțe pleacă, sfărâmând cu fum oțelul
Și un șoim, ducând atacul, către cer se urcă falnic...

Alte fulgere sfâșie și vârtejul morții urlă.
E amestec de avioane, trec năluci, scântei și fum.
Cad dușmani cu duh de smoală, în neantul fără drum,
Moartea 'n flăcări îi încinge, hăulind prin gol din ,surlă

Un păgân plutește sus... și socoate că mai scapă...
Dar deodată ! Fără veste ; pârâit de tinichea !
Avionul se presară, ca stropit de bidinea,
Cu puzderie de găuri : Ici plesnește, colo crapă !

Ars de fulger, inamicul, zvârcolește laoparte.
Și, deodată : o vedenie fulgeră prin ochi în sus,
Năucește mitraliorii, urlă groaznic, și s'a dus...
Pân' să tragă după dânsul, șoimul nostru e departe.

Trec năluci, țâșnește fulger, ba e fum, ba e lumină.
Urlă cerul de motoare ! Se învârt pământ și cer..
Inamici se duc la vale, prinși în grindina de fer
Și zâmbește tuturora dimineața cea senină...

Într'un ghem de curbe zboară, înșirând al morții joc,
Doi dușmani cu doi din șoimii însetați ca să sfâșie
Și explozia spulberă, ca 'n fărâme de hârtie,
Aripi mari cu stele roșii, într'un roi de dungi de foc.

Colo trăsnetul pornește, dintr'un salt de ciocârlie,
Fulgerând dihanie verde. Dincolo : e pe ciocnite...
In atac încrucișat... și din fiarele lovite,
Se desprind, căzând ușoare, pufuri mici de păpădie.

Sunt „salvați cu parașuta": „scoși din circulație".
Dintre ei, pe urmă, unul, comandant de regimente,
Declarând c'a vrut să vadă dacă turmele absente
Nu se pierd de bună voie, a făcut senzație.

Sus și jos e foc de moarte. Vai năvălitorilor !
Din uriașul ghem de lupte, cad dușmani, făclii aprinse
Și, stăpâne 'n cer și iaduri, se avântă, neînvinse,
Aripile românești, în nimburile zorilor.

Măturând prin cer, să facă ordine de bun Român,
S'a zbătut furios patrula, plictisind pe Dumnezeu.
Dar se iartă gălăgia și păcatul nu-i prea greu,
Căci acum s'a șters din ceruri pân' la ultimul păgân.

Și revine stolul nostru, lin, în zumzet de motor...
— Vreun moș va spune seara: „Rusul, azi, își ține clanța".—
In raportul Țării zice: „Nici o bombă la Constanța!"
România, mulțumită, le va spune zâmbitoare :

„Fii mei cu aripi mândre, să trăiți, îmi faceți glorie !"
Și, cu pasărea de bazme, legănat plutind în soare,
Vânători ducând cu fală aripa biruitoare,
Se întorc senini: spre casă... alte fapte... și victorie...

11 Decembrie 1941.

CARAGHIOASE

UN SUFLEȚEL

Din zbor în ghirlandă, de pom se anină
Scatiul, umflându-și iar gușa zglobiu
Și șopote mărul, ajuns ruginiu...
O creangă, sub vânt, din înalturi suspină...

Jos, parcul așterne privelişti aeriene ;
Deasupra-i firavi norișori se distramă...
Neastâmpăr voios mai departe îl chiamă,
Amiaza în leagăn îndeamnă spre lene...

O clipă, răzbit, se adună în puf...
Dar iată : veni o surată cochetă !
Pe dată își uită de somn și zăduf,

In pene se umflă, în poză poetă,
Și pliscul iţindu-și-l, plin de năduf,
Pestriţul boem serenada-și repetă...

9 Martie 1931.

VEVERIȚA

Stă „țuț", cu coada semn de întrebare,
In mototol pufos de joc și draci !
Și-a întrerupt cadrilul din copaci,
Lăsând pe râpi a codrilor serbare.

Cu ochișori de șoricel isteț,
Sclipind avan de toanele-i nebune,
S'a cuibărit, prin tufe de alune,
Foșnind de zor, ca rața în coteț.

Și ronțăie mișcând din urechiușe,
Pândind, cu neastâmpăr în lăbuțe,
In „v'ați ascuns": tovarășa-i ghidușe...

De-i prins !... deslănțuitele mingiuțe
Tânjesc vârtej, prin ramuri, jucăușe,
In grindină de vreascuri și crenguțe...

7 Ianuarie 1941.

DE DRAG

Ca pițigoii, împreună,
Când ne vedem, pornim duel de pliscuri,
Mi-e tare drag, în voe bună,
Să o avânt pe nori și piscuri.

Dar de voesc să-mi spun, tomnatic,
O inspirație fericită,
Eu — dacă ciripesc jăratic, —
Ea — ciugulește dinamită — ...

Când vreau să-i spun : „Ești ca o floare !"
Și deschid gura, mă ațin,
Gurița ei ciripitoare
Mi-o ia 'nainte : „Ești un crin !"

Și zăpăcit, de-mi strâng gândirea
Ca s'o ridic mai sus în strună,
Pân să nu-i spun îmi ia privirea
Și mă avântă pân la lună.

Și de drăguță ce-i păpușa,
Pân să i-o spun cu ciripitul,
Micuța îmi astupă gușa
Cu alta ! de-mi ia piuitul.

Infine, mi-a tăiat suflarea
Și am rămas de tot sbârlit...
Și nu-mi pot spune încântarea
Nici prea sglobiu nici rățoit.

Dar mă avânt și eu mai bine
Să te 'nvăț minte, las pe mine
Și am să-ți spun atunci, ia sama :
Că te iubesc, mânca-te-ar mama ! !...

8 Iulie 1939.

RAȚA

Lângă lac, alene, rața
Barca-și poartă pe picioare,
Săgetând cu pliscul fața
Vreunei ape stătătoare...
Macagiu printre băltoace,
Merge 'ncolo... vine 'ncoace :
Neagră ca o cârtiță,
Scuturând din târtiță.

Lipa ! lipa ! legănată,
Se repede, poticnind,
Spre o râmă c'o surată :
Ceartă ! măcăie ! întlind...
Cad în piept, cad în șezut...
Râma fundă s'a făcut !
Și se ceartă : ocină,
Parcă sunt de cocină !

Trec pe labe lătărețe,
Țâsâind din plisc în apă,
Gălăgioase, hrăpărețe,
Nici o muscă nu le scapă!
Și apoi: în stil porcesc
La pârâu se bălăcesc...
Apa care șipotă,
Le merge la pipotă.

Rața 'n lac e lebădușcă...
Și cum foame i-e nespus,
Prin adânc adesea mușcă,
Dispărând cu josu 'n sus!...
Și să vezi ce gușe are: ...
Pieptișor de lele mare!
Drăgălașă și dihanie,
Caraghioasă orătanie!...

15 Decembrie 1940.

(Lui „Muni").

DRAGOSTE CU NĂBĂDĂI...

Nocturna simfonie de șoapte înfășoară
Orașul, văcsuit de umbre și cărbune,
In zvonuri de ghioc și goluri de viziune,
Punctate de „miau-miau"-uri și gemete ce zboară.

Căci luna peste case chemarea blând își spune
Și mâțe, la concerturi, dând buzna ca la moară,
Clocind chemări profunde privirile-și măsoară,
Din mototol de blană, cu jaruri de tăciune.

Din catifea cu ghiare și formele rotunde,
Năvalnic izbucnește sonata în „miorlau"
Și sub galopuri tabla ca tunetul răspunde,

Când, sus, din pod, congresul de zbârlet și de miau,
Cântând eternul trio pe ascendente unde,
Se rupe 'n scuipături și jocuri de-a „bau-bau"...

30 Ianuarie 1941.

(Lui „Mimi")

REVOLTĂ PISICEASCĂ

In vatră, somnoros, pitindu-se ghiduşe,
In motoţol de puf rotund ca şi o perlă,
Prin umbra d e cerneală clocind ca dracu 'n gherlă,
Pisica stă la pândă, cu coada jucăuşe.

In ghem de noapte cu mustăţi, e neagră mierlă.
Lăbuţele din faţă ţinându-le cenuşe
Cum stă cu şalul strâns la geam câte-o mătuşe,
Sătulă de năzbâtii s'a cuibărit în şperlă.

Aşteaptă ca să plece baba cea neroadă,
Ce robotind în dodii, smintit avu părere
Cu paşi de elefant s'o calce chiar pe coadă.

Deci : pentru răzbunare, visează cu plăcere
Să-şi moaie botu 'n lapte şi şade de iscoadă
Cu gândul la refugiu pe coş, la „belvedere"...

9 Martie 1942.

(Lui Walt Disney)

Motto:
Să fie raţă ?
Măsa găină...
Să fie găină ?
Botul lătăreţ...

RĂŢOIALĂ

Lângă raţa ancorată
Printr'un cuib în stuf chitit,
Izbucneşte deodată
Tărăboi de piuit.
Un răţoi, emoţionat.
Se apropie legănat,
Auzind de vestea nouă
Despre raţa lui pe ouă.

— „Mi-a venit potop la moară!
Să trăieşti ! Să 'mbobocesti !
Bine, dragă răţişoară,
Alte rânduri să-mi clocesti !"...
Dar, opreşte din urare :
Stând, ca semn de întrebare
Şi cu capul aplecat
Spre un ou nedespicat...

Singur mai stătea de straje,
Dar s'a spart din fund în pisc.
A eşit un pui din coaje...
— „Ptiu ! Puşchea în plisc !
Ce să fie ? ! Ce dihanie ?
Asta-i altă orătanie !
Ian auzi ce diapazon :
Piuie ca din klaxon !" —

S'a zburlit răţoiul, drac.
Şi apoi : — „Aşa ! Haram !
Mac! Văd roşu! Mac! Mac! Mac!
D'astea-mi ieşti mata ? Madam!
Mii de strachine şi oale !
D'aia tot dădeai târcoale
Lebădoiului din lac ?
Cel cu pliscul roşu ? Mac!" —

Biata raţă speriată,
Cade lată, cârtiţă,
Scuturând, înfiorată,
Spaima depe târtiţă.
— „Oul ăsta, drag bărbat,
L'am ouat din speriat ,
Când în noaptea cea cu draci
Dau în lună vârcolaci". —

Chibzuind, a stat răţoiul:
— „Ei! Să zicem.. Ce să-i faci?
Dar de cauţi lebădoiul,
Iţi arăt eu vârcolaci !
Şi cu puii, să ştii bine,
Să te ţii mereu de mine.
Că de nu!... Pe cinstea mea!!...
Tună dracii 'n pielea ta!!!...

19 Martie 1942.

SIMFONIA NATURII

Motto:
— Vecia se presară
Și cerne nopți și zori.

ZORI

Cerne zarea viorele peste papuri și stufișuri...
Prin cerneala nopții trage dunga ei de sugativă...
Brebenei răsar în ceață, printre nourii în stivă.
Praf de rouă argintie scuturând, foșnesc desișușri.

Măcieși apar pe ceruri: Fug a nopților vedenii
Și sprințara veveriță, prin stejarii cei cu ghindă,
Le gonește să dispară prin a lacului oglindă.
Rece miros înfioară cu parfum de mirodenii.

Se încing bujori și roze pe a zorilor făclie...
Ciripituri săgetează, răscolite din răcori,
Pițigoiu-și ceartă umbra, jucăușe bididie.

Presărate de scântei, tremură de zumzet flori
Și cu soarele se urcă zvon călduț de bucurie,
Căci spre țări mai calde zboară ale clipelor cocori...

8 Decembrie 1940.

NESTEMATE NATURALE

Plutește jar de rodii în barca zorilor,
Pe lacul plin de perle cusute de zefir
Și țese calul popii săgete de safir
Pe aur ce vârstează reflexul norilor.

Dantela de paiajeni, tremurând în zori,
E constelată diafan de briliante
Și arabescuri de rubine și diamante
Impodobesc nupțial corolele de flori...

Magia orbitoare din lacrime de rouă,
Prin pajiști orchestrează, în ritm de adiere
Din umbre și lumini, urzind o viață nouă.

Spre ceruri se înalță un zumzet de plăcere
Și viața din străfunduri în ciripeală plouă,
Prin lume prizărind scântei și mângăiere.

14 Decembrie 1941.

PÂRAUL

Pe pajiștea smaraldelor smălțate
De stele prizărite 'n foc de zori,
Zefirul dă balet imens de flori
Și dau izvoare zvonuri cadențate.

Sub sălcii, șerpuind în salbă vie,
In goană de briliante și safir,
Clipind își trage sursurândul fir,
Pârâul, șopotind de pribegie.

Și ciugulesc la el scântei de viață,
In joc sglobiu, setoase păsărele,
Tăind, în fir de zbor, fășii de ciață.

Și vecinic nou, se joacă prin vâlcele,
Vioi vestind eterna dimineață,
In cântec infinit de vălurele...

4 Ianuarie 1941.

CASCADA

Dispare suptă unda prin bolte de tufişuri,
Grăbind avântu-i paşnic spre certuri de vâltoare
Şi 'n şoapte călătoare, spre gol de cer şi soare
Pe fir perlat înşiră colan de luminişuri...

Şi clipote prin colţuri, grăbind sursurul tainic,
Din pace de sihastru, prin chei şi prin cotloane,
Prin stânca ce-l strâneşte la năbădăi şi toane
Şi bolbone cu furie al năvălirii crainic.

Sărind depe perete în scoc de cotitură,
Din fund de stânci adânci, în snop de solitare
Spre râpa ce-i despică în cer o iezătură,

In pânze răspândeşte, şivoi, mărgăritare,
Din arc de curcubeie în iad de scobitură,
Stârnind prin codrii zvon de dor şi depărtare...

18 Ianuarie 1941.

(„Was Blumen träumen"
de S. Translateur).

CE VISEAZĂ FLORILE

Din cuiburi încadrate cu frunze şi cu cer
Brodând pe tril de vânturi cascade de dantele
In joc de aburi limpezi, vibrând în vălurele,
Se leagănă corole de flori şoptind mister...

Ca vis de armonie, domnesc, surâd, distinse,
In soare de petale purtând parfum şi dor,
Prin trecerea naturii, scântei de viitor,
Pe marea de smaralde, sclipind chemări încinse.

In stele şi vârtejuri de miros şi culori,
Imboboceşte vraja pe jumătate trează,
A sporului de viaţă, ca muzica din zori...

Şi astfel devenirea, ecou de rai vibrează,
Din zvon hoinar de zumzet, trezind tăcut, fiori,
Pe leagăn de zefir... când florile visează...

16 Februarie 1941.

TĂCERE

Din vârf de deal prăvale pădurea zvon de zare,
Prin boarea zumzenindă pătrunsă de mireazmă,
Și, pare că s'aude a norilor fantazmă
Cum lunecă prin ceruri, în șopot lin de mare.

Din cer, în miez de suflet, filtrează duh încins.
Privirea obosește în patimă solară
Ce strânge zări și frunte, în vrajă circulară,
In stup imens de viață zvonind din necuprins...

Prin lunci, în fir de șoapte, cern umbre 'n joc de ape
Și molcom se strecoară rățuște lângă moară...
Iar timpul... trage-a somn... mătăniile să-i scape.

Așa, tiptil, grăbite, clipite se strecoară,
In piatra veșniciei un gol de lumi să sape,
Prin vecinica tăcere ce viața împresoară...

14 Iulie 1941.

LINIȘTE

La răscruce de ponoare
Din pădure, sub costiș,
In colan de păpuriș,
Frânge lacul foc de soare...

Și atrage pe furiș
Pacea lui șovăitoare,
Printre nuferii în floare
Pirotind sub rămuriș...

Două rațe 'n zbor de șir
Somnul apei înfioară,
Urmărind al undei fir,

Și, trecând prin stuf, ușoară,
Moaie 'n undă trandafir,
Botișor de căprioară...

20 Martie 1942.

PĂDURE

Din suflet izvorăşte, adânc, domol fior
In aerul pădurii, cu năzuinţă mută,
Urcând spre cer efluvii de sevă nevăzută
Prin taina, socotită al spaimelor izvor...

Şi zarea se închide, tăcut întrebător,
In orgă de coloane, la fiecare cută.
Iar şoapta cerngilor în fremete pierdută,
Prin umbre risipeşte ecou de mări sonor.

Foşnesc, pe ici şi colo, hăţişuri cu jivine
Şi viaţa fugărită subt frunze se ascunde,
Cu veverițe 'n arbori şi vulpi în vizuine.

Chemărilor de soare adierea le răspunde,
Prin rariști şi poene pe umeri de coline
Şi vin din fund de codrii răsunete profunde...

21 Martie 1942.

SOMN

Ningând prin golul nopţii, a tainelor beţie
Clipirea stelelor strecoară printre gene
Şi cântul adormirii zvoneşte catilene
De greeri şi de şoapte, în vrajă de tărie.

In somn de barză doarme pe stâlp porumbărie;
Sucită, cată raţa, cu pliscul, somn în pene
Şi câinii, potopiţi de vraja lui Moş Ene,
Clocesc, cu nasu 'n coadă, colac de lenevie.

Prin ceaţa de odihnă, numai obrazul lunii,
Stând trează toată noaptea, e galben de nesom
Şi mâţe trec, năluci, în goană, ca nebunii.

In beznă nevăzutul pe suflet este domn
Şi 'n vâi, noian, se lasă tăcerile genunii,
Introenind natura cu fulgi pufoşi de somn...

22 Martie 1942.

POIANA ZÂNELOR

In cadru de pădure, din medalion de ramuri,
In vis de flori, poiana, subt bolta azurie,
Prin ciripit de păsări presară veselie
Chemând, cu suflet gol, să laşi a vieţii hamuri.

Coboară nimb de soare în puf de colilie
Şi cald parfum de viaţă te prinde'n joc de flamuri,
Iar cântecul luminei din toate face neamuri
Şi grija laşi să zboare pe fulg de păpdie...

In haos de pădure îţi laşi al zilei zor...
Din caldul somn de fân, tăcerile stăpâne
Iţi trec din cer în suflet, în armonii de dor...

Şi 'n presimţiri de vis a timpilor de mâne,
Prin suflul cald de soare, te trece un fior,
Când vezi dansând prin aburi şi flori, în cântec,
zâne...

28 Martie 1942.

INCHEIERE